

POSTÁS DOLGOZÓ

XXXIX. ÉVFOLYAM, 10. SZÁM

A POSTAI DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

1994. OKTÓBER

Balatonlelle után Konzultáció a szakma és az érdekvédelem tennivalóiról

Szeptember 22–24-én Balatonlellén tartotta kihelyezett ülését a Titkárok Országos Tanácsa (TOT). A fórumon részt vettek és tájékoztatót tartottak Kovács Kálmán, a KHVM politikai államtitkára, Doros Béla, a Magyar Posta Rt. elnök-vezérigazgatója, Nagy Sándor országgyűlési képviselő, az MSZOSZ elnöke, valamint a PDSZ, a vezérigazgatóság és az ÉTOSZ vezető munkatársai.

Az első munkanapon **Mundruczó Kornél**, a PDSZ országos titkára köszöntötte a jelenlévő 201 szakszervezeti tisztviselőt, valamint **Fóris Ferencné**t, a Posta Rt. vezérigazgató-helyettesét és **Sombor Andrást**, a Munkagazdasági Főosztály vezetőjét. Az országos titkár ismertette munkaprogramot, a megtárgyalandó témaköröket, majd bejelentette, hogy **Meszlényi Ferencet** a Hírkerületi szakszervezeti titkárának választották meg, s helyére, szervezetpolitikai szakértőnek **dr. Berta Gyulát** nevezték ki három hónapos próbaidőre. A résztvevők tudomásul vették azt a bejelentést is, hogy a cégbíráóság bejegyezte az **Önszegélyező Alapítványt**.

Mundruczó Kornél bevezetőjében röviden vázolta a bértárgyalásokkal kapcsolatos elgondolásokat. Kérte a TOT tagjait, hogy hallgassák meg a vezérigazgatóság vezető munkatársainak tájékoztatóját, vitassák meg, alakítsák ki álláspontjukat, és adjanak felhatalmazást az intéző bizottságnak a bértárgyalásokhoz, a megállapodáshoz.

Ezután **Fóris Ferencné** ismertette a vezérigazgatóság álláspontját. A vezérigazgató-helyettes elmondta, hogy a gazdasági helyzet stabil, minden ponton kicsit kedvezőbb a kép, bár a létszám nőtt, a beruházások valamelyest „elmentek.” Megemlítette, hogy az eddigi tárgyalások során már számos szakszervezeti javaslatot fogadtak el, de még maradtak nyitott kérdések. Jelezte tárgyalási készségüket, megerősítette nyitottságukat, ugyanakkor leszögezte, hogy **3,5 százalékos bérfelhasználásról** lehet szó. Mint mondta, alapbérémelésről nem szeretnének tárgyalni, mert kicsi az elosztható pénz, nem lehet helyes arányokat kialakítani. A pótlékokról azonban lehet beszélni, ebben a tárgykörben rugalmasak és tisztességes partnerek vagyunk – hangsúlyozta a vezérigazgató-helyettes.

A titkárok felszólalásaiban a következő vélemények fogalmazódtak meg: – **Az alapbérémelés jobb lenne. Korábban is szó volt róla, hogy visszaállítsuk az alapbér becsületét. Csak jobb híján fogadjuk el, hogy alapbérrel nem tárgyalhatunk.**

Akiket a pótlékok érintenek, azok jó szívvel veszik, akiket ez nem érint, azok kevésbé lelkesednek, s jobban szeretnék – ha lehetne – az alapbérémelést. Ha ez elmarad, esetleg szidják a szakszervezetet. Így lehet megosztani a szakszervezetet.

A bértárgyalások lényegében tárgyalgatások. Pótlékokkal nem lehet megváltani a világot. Ha

tisztességesen megfizetjük a postásokat, akkor nem kell pótlékolni. Valódi bértárgyalásokat, érdemi egyeztetést. Tudunk kell, melyik oldalon állunk. Minket azzal küldtek ide, hogy az alapherről tárgyaljunk. Ez nemcsak egyesek igénye.

Sombor András főosztályvezető úgy ítélte meg, hogy pótlék-emelés és bérfelállítás történik tulajdonképpen. Megjegyezte: ha nem egyezik a véleményünk, ez még nem jelenti azt, hogy a másik oldalon állunk.

További észrevételek a titkárok részéről: – **Mi mindig követők vagyunk, az események után megyünk... En is alaphercentrikus vagyok, mert a dolgozók azt várják... A szakmai vezetés esélyt sem adott arra, hogy a berről tárgyaljunk, csak a pótlékokról... Azzal hatalmaztak fel, hogy bértárgyaláson vegyék részt; olyanon, amely bérfelállítást jelent...**

A keményebb hangok, merevebb álláspontok mellett voltak rugalmasabbak, kompromisszumra hajló megnyilatkozások is. Így: Nem lehet makacsul ragaszkodni ahhoz, hogy mivel engedtek el bennünket a tanácskozáskor. Amennyiben az alapbérémelés nem megy, maradjunk a pótlékoknál. **Kónya Lajos** emlékeztetett rá: Igaz, most élünk, ma kell megélnünk, de jövőre is meg kell élnünk. A vállalat jövőjében is gondolkodnunk kell. Volt, aki megvallotta: korábban ők is a bérfelállításra voksoltak, de most úragondolva a dolgokat, elfogadják a pótlékemlést. Persze az igazi megoldás az lenne: pótlék nélküli, megfelelő, tisztességes, arányos bérek. Ami azt a kérdést illeti, hogy ki melyik oldalon áll – erre a helyes válasz: mindannyian postások vagyunk. Tudunk kell, meddig ér a takaró.

Mundruczó Kornél elismerte, hogy jogosan kapott kritikát a ki- osztott szakmai anyag. Úgy ítélte meg: alternatívákat kell bemutatni, jobban meg kell indokolni az álláspontokat. Pontosítások szükségesek. Felhívta a figyelmet,

hogy még nem dőlt el semmi, most formálódik a közös álláspont. A megállapodáshoz most kérünk felhatalmazást. Megjegyezte: nem mindig akkor állunk a dolgozók mellett, ha kritika nélkül elfogadjuk véleményüket. Nekünk a részvénytársaság konkrét lehetőségeiből kell kiindulnunk.

A TOT végül – a sokoldalú vita eredményeként – megadta a felhatalmazást arra, hogy a PDSZ vezetői folytassák a tárgyalásokat a munkáltatókkal, és állapodjanak meg.

A kollektív szerződés 11. számú módosítására szóló megállapodás javasolt feltételei a következők:

1. A rendelkezésre álló 3,5 százalékos bértömeg központi forrásból 2 százalékhöz közeli mértékben nyerjen kiegészítést, mely a postaszerveknél korrekciós tételt jelent, és így ne akadályozza az esetleges helyi források felhasználását.

2. A kispostavezetők (fp. I-III) pénzkezelési pótléka 100 százalékkal emelkedjen. Amennyiben erre még részben nincs fogadókész- ség, akkor ilyen mértékben kerüljön alaphéresítésre.

3. A kézbesítők részére új kate-

gória nyitandó, melynek mértéke a tárgyalásoktól függően 1000 forint körüli legyen.

4. A pótlékok által nem kö- tött rész (jutalom) és a központi forrásból történő kiegészítés kifi- zetésére november 10-én kerüljön sor.

5. Irányelvként fogalmazódjon meg, hogy az eddig kifizetett törzsgárda, Vig. lg. elismerés helyi döntéstől függően visszamenőleg kerülhessen kiegészítésre.

6. Október 15-ig kerüljön a szakszervezet elé a hírlapkézbesi- tők új bérrendszere és ez legké- sőbb 1995 január 1-jén lépjen életbe. Addig is biztosítani kell ré- szükre egyszeri egyösszegű jutal- mat.

7. A jutalom adható minimá- lis mértékét a tárgyalások so- rán, annak eredményétől füg- gően határozzuk meg. Ezt a postaszervek a helyi források ismeretében felfelé elmozdít- hatják.

8. Az 1995. évi bértárgyalások 1994 december hónapban kez- dődjenek, hogy január 1-jei ha- tályal legkésőbb március 10-én kifizetésre kerüljön.

Kiegészítő megállapodás a Magyar Posta Rt. 1994. évi bérfelállításáról

Alulírottak a Magyar Posta 1994. évi bérfelállításáról 1993. december 1-jén kötött megállapodás 3. pontjának re- alizálásaként az alábbiak szerint állapodtak meg.

1. Elfogadják a Magyar Posta Kollektív Szerződésének mellékletként csatolt 11. számú módosítást.

2. A kollektív szerződés 11. számú módosításával meg- szüntetett pótlékok alaphéresítésre kerülnek azzal, hogy az 1994. október 1-jétől pénzkezelési pótléka nem jogosult fi- dókosta- és postahivatal-vezetők részére az alaphéresítés- nél az eddig biztosított pótlék kétszeresét kell figyelembe venni.

3. A kollektív szerződés 11. számú módosítása folyó évi többletbér-hatásának finanszírozásához a vezérigazgatóság – az ilyen célra tervutasításban elrendelt 3,5 százalékos köte- lező bértartalék tehermentesítésére – az induló bér 1,5 szá- zalékának megfelelő összegű központi bér- és költségkor- rekciót biztosít.

4. Az 1994. évi üzleti tervben előirányzottnál magasabb teljesítmény és üzleti eredmény elismerésére folyó év no- vember 10-én egyszeri rendkívüli jutalom kifizetésére kerü- lön sor, amelynek forrása a 3. pont összegeinek kollektív szerződés-módosítással le nem kötött része.

A jutalom tényleges elosztásánál érvényesíteni kell az 1994. évi alaphéremelésről szóló 127/1993 MPV utasításban rögzített elveket azzal a kiegészítéssel, hogy – abból a társaság valamennyi nem premizált munka- vállalója részesülhet és

– a teljes munkaidőben foglalkoztatott munkavállaló részére adható jutalom 5000 forintnál kevesebb nem lehet.

5. A 2. és 4. pontban foglaltak alapján az átlagkeresetek 1994. évi növekedésének minden középfokú postaszervnél el kell érni a 18 százalékat.

6. A hírlapkézbesítők 1995. január 1-jétől bevezetendő új bérezési rendszerére a társaság 1994. október 15-ig ja- vaslatot készít a szakszervezeteknek.

7. Az 1995. évi bértárgyalások folyó év november hó- napban megkezdődnek amennyiben azt a kormányzati in- tézkedések – hatósági árváltozások, 1995. évi költségvetés és bérszabályozás elfogadása – lehetővé teszik. Az emelt bérek kifizetésére január 1-jei hatállyal február 10-én, de leg- később március 10-én kerül sor.

8. Jelen Kiegészítő megállapodás 2-5. pontjában foglal- tak végrehajtására a társaság elnök-vezérigazgatója 1994. szeptember végéig utasításban intézkedik.

Budapest, 1994. szeptember 29.

Mundruczó Kornél
a PDSZ országos titkára

Doros Béla
a Magyar Posta Rt.
elnök-vezérigazgatója

Csatári Lajos
a POFÉSZ elnöke

Postai világnap '94

Sajtótájékoztató és vetélkedő a Postás Művelődési Köz- pontban, vidám sportdélelőtt a PSE-pályán, este pedig csodá- latos bál a budapesti Körcsarnokban. Mindez a Postai világ- nap méltó megünneplésének jegyében, tengeri jókedvvel és reális optimizmussal.

Ünnepeltünk. Ünnepeltük a világnapot és kicsit saját ma- gunkat is, mert úgy tűnik, van miért. Az ünnepi bált felkereső **dr. Lotz Károly** miniszter is erre utalt, mikor elmondta, hogy ezidáig legkevesebb gondja a postával volt, „s ez így legyen a jövőben is” mondhatta magában **Doros Béla** vezérigazgató, s akkor jövőre a terv szerint már a nyolcezer embert befogadó Budapest Sportsarnokban ünnepelhetünk. De szép is lenne...

— gh —

(Cikkünk a 3. oldalon.)

Konzultáció a szakma és az érdekvédelem tennivalóiról

A gazdasági környezet, a tárca és a posta

Kovács Kálmánnak, a KHVM politikai államtitkárának tájékoztatója

Az államtitkár bevezető szavaiban elismerte, hogy a bértárgyalások, a kollektív szerződés vitája komoly dolog. Magyarán az az, hogy a tárca új vezetése miatt csak most foglalkozik a posta ügyével. Azért – mondta –, mert először a krízisterületekre – vízügy, vasút – kellett koncentrálni, a posta kiegyensúlyozott terület.

A minisztérium tevékenysége szorosan kötődik a társadalmi, gazdasági, politikai környezethez. A tőkés társadalom irányába haladó társadalmi átalakítás nem mentes a problémáktól. Erős társadalmi, gazdasági válság közepette zajlik az átalakulás, amelynek speciális nehézségei vannak. Ilyenek: az államadósság növekedésének terhei, az újabb hitelek, törlesztések kötelezettségei, valamint a belső eladósodás. A költségvetés hiánya túl van a kritikus határon.

A feladat e negatív folyamatok lassítása, majd megállítása. Ezt segíti a kárpótlás befejezése és a privatizáció rendbetétele. A tervezett és a már megkezdett megszorító intézkedések célja: megőrizni a fizetőképességet. Az az értelme, hogy megteremtődjenek a gazdasági növekedés feltételei.

Ebben a környezetben helyezhető el az infrastruktúra. Ezért van szükség arra, hogy az 1995. évi költségvetésben az infrastruktúra adókedvezményben részesüljön. A lakossági megtakarításokat is be kell vonni az infrastruktúra fejlesztésébe.

Közös érdek a pazarlás visszaszorítása. Aligha elképzelhető az államapparátus szűkítése, csökkentése, a bérkiáramlás fékezése. Idén ugyanis jelentős volt az olyan bérkiáramlás, amelynek hiányzott a gazdasági fedezete. Az ilyen bérpolitika megen-

gedhetetlen. A bérkiáramlást azonban nem adminisztratív eszközökkel kell megakadályozni, hanem ésszerű önkorlátozással. (A jövő évben 17-18 százalékos béremeléssel lehet kalkulálni, figyelemmel az inflációra.)

A takarékoság, a visszafogás természetesen a tárcára is vonatkozik. A KHVM 2,5 milliárd forint megtakarítást produkált a költségvetésnek.

Az államtitkár jelezte, hogy a jövő évi törvény parlamenti előterjesztése folyamatban van, s ez érinti a postát, miként a közbeszerzésekről szóló törvény megalkotása is.

A hírlapterjesztéssel kapcsolatban azt hangsúlyozta az előadó, hogy az előfizetéses hírlapterjesztésben meg kell védeni a versenyhelyzetet. Ezen a területen nem lehet teljes szabad versenyt nyitni. Nem engedhetjük meg, hogy romoljon a posta helyzete. A hírlapárúsítás területén meg kell indítani a privatizációt.

A tárcához tartozó személyi kérdésekről szólva azt mondta az államtitkár, hogy amíg a Matáv, a MÁV, az Antenna Hungária, a MÁLEV területén szükségesek voltak a személyi változások, addig a posta élen ez nem indokolt, mert Doros

Béla elnök-vezérigazgató személyében jó kezekben van az irányítás.

A szociális kérdésekkel kapcsolatban elhangzott, hogy a vállalatnak továbbra is biztosítania kell az eddigi juttatásokat.

Kérdésekre válaszolva Kovács Kálmán aláhúzza, hogy szükség van a fekete gazdaság visszaszorítására, a fekete piac kiszűrésére, a privatizáció fokozottabb ellenőrzésére. A kisvállalkozóknál célszerűnek látszik az átalányadó bevezetése, a vállalkozókat mentesíteni kell a könyvelési terhektől. Nálunk – nemzetközi összehasonlításban is – elegendő a kisvállalkozó, de túl sokan vannak olyanok, akik egy év után tönkremennek.

A tárcának nem kedvező az expo lemondása, hiszen a Matávnak, a MÁV-nak jól jött volna megrendezése, az autópálya-építést is felgyorsította volna, de a postát nem érinti kedvezőtlenül a döntés.

Az Antenna Hungáriára vonatkozó kérdésre így hangzott a válasz: az egy polip. Most bogyozzák ki. Ami a posta privatizációját illeti: három éven belül nem várható. Egy piaci szintű, reális vagyonértékelés elvégzéséig nem lehet szó privatizációról. Ebben a kormányciklusban tehát nem számíthatunk rá.

Mit ért Ön „ésszerű önkorlátozáson”? – kérdezte az egyik felszólaló. Az államtitkár válasza: – Azt szeretnénk, ha elhínnék, amit Békesi László mond. Fogadjuk el a reális helyzetértékelést. Még nem indultak meg a kedvező gazdasági folyamatok. Ezért Békesi László nem is rombolhatja le azokat, ahogy azt Szabó Iván állítja. Felelősségünk, hogy az inflációt féken tartsuk, s ne legyen nagy reálbércsökkenés.

Fakarddal hadonászni?

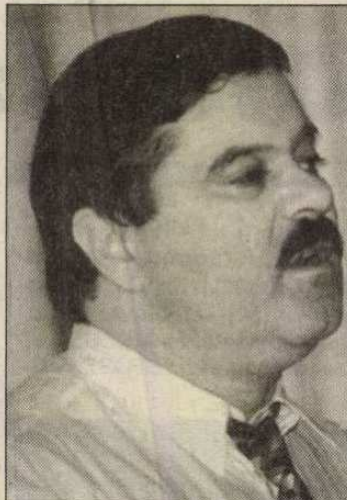
Nagy Sándor és a titkárok

Az MSZOSZ elnöke bevezetőjében arról szólt, hogy komplikált szituációban él az ország. Ellentmondásos folyamatok zajlanak a gazdaságban, veszélyesek az egyensúlyi problémák. A politikai komplikációt pedig az jelenti, hogy a választói várakozásoknak megfelelően gyors javulásnak kellene következnie, ami nem lehetséges az aggasztó pénzügyi helyzet miatt. Ebből adódik a kényes szituáció.

A kormányzat a jövő évben meg akarja állítani a folyó fizetési mérleg hiányát, ezért sem számíthatunk a reálbér növekedésére. Ez sem kis gond, de a nagyobb probléma az, hogy az egyensúlyra való törekvés nem olyan eszközökkel folyik, amelyek a gazdasági fellendülés csíráit hordozzák. A döntő kérdés pedig ez: a gazdaság tovább csúszik lefelé, vagy megindul a növekedés.

Nagy Sándor a sarkalatos kérdések sorában első helyen említette a privatizációt, azt, hogy annak középpontjába a munkahelyteremtés álljon. Eddig ugyanis csak a bevétel volt a fontos. Ezek nemcsak gazdasági kérdések, hanem politikaiak is. Most dől el, milyen irányba mennek a dolgok. Ezért az is most dől el, hogy ezt a gazdaságpolitikát tudják-e vállalni a szakszervezetek. Az előadó a világhírű magyar közgazdászra, Kornai Jánosra hivatkozott, aki azt mondta, hogy „a szakszervezetek bölcsességén múlik a gazdaság helyzete”.

A titkárok – élve az alkalmal – számos kérdést tettek

fel, s elmondták véleményüket a szakszervezeti munka aktuális problémáiról. Megkérdezték például, milyen az MSZP parlamenti frakciójának fegyelme? Jelezték: mintha gyengült volna az MSZOSZ részéről a kritikai hang. A sokkterápia kapcsán hogyan képviseli az MSZOSZ a munkavállalók érdekeit?

A felszólaló titkárok véleményét mondtak arról, hogy miként látják a szakszervezeti vezetők parlamenti képviselő-ségét. Ez jó is, meg rossz is – hangzott az értéktétel. Úgy látják a titkárok, hogy a nyugdíjasok mellett elhalványul a nagycsaládosokkal és a pályakezdő fiatalokkal való foglalkozás. Többen hangsúlyozták: nekünk kötelességünk a segítyezés.

Polémia bontakozott ki Nagy Sándorral egy korábbi nyilatkozatában elhangzott megfogalmazásáról, miszerint „az alapszervezetekben nem dől el semmi”. A felszólaló

szerint ebben Nagy Sándor-nak nincs igaza.

Az MSZOSZ elnöke azt a véleményét úgy pontosította, hogy „nem az alapszervezeteknél dőlnek el a dolgok”. Álláspontja kiegészítéseként, indoklásaként elmondta: Ne ebben merüljön ki a szakszervezeti munka, hogy segítsünk, hanem abban, hogy jó kollektív szerződést kössünk. Legyenek jó szakértőink, mert enélkül elképzelhetetlen az eredményes tárgyalások, nincs érdemi érdekvédelem. Az önszegélyező pénztár nem szakszervezet. Ne a tagdíjból oldjuk meg a tagság szociális problémáit, hanem a kollektív szerződésben biztosított érdekvédelmi lehetőségekből.

Esze kell vennünk, hogy nincs megfelelő képzés, nem működik az információs hálózat, hiányzik a sztrájkalap. Úgy megy végbe a piacgazdaságra való áttérés, hogy a szakszervezeti tisztségviselők nincsenek erre kiképezve. Ehhez viszont pénz kell, hogy bele tudjunk szólni a dolgokba, jó megállapodásokat tudjunk kötni. Mert sztrájkalap nélkül fenyegetőzni olyan, mint fakarddal hadonászni.

Sok múlik azon, hogy makroszinten a szövetségek hogyan tudnak tárgyalni. Amíg a tagdíjat összegyűjtjük és visszaadjuk – ez önszegélyezés. Segíteni kell a rászorultakon, de a fenti értelemben. A szakszervezeti munka lényege a hatékony érdekvédelem. Ehhez pedig felkészültség kell, erő, szervezettség, közös fellépés.

Apró-cseprő jelenségek

Egy vidéki szakszervezeti titkár keményen vitatkozott az MSZOSZ elnökével. Ebben nincs semmi különös, mondhatnánk, természetes dolog. Most már. De valamikor?

A legnagyobb szakszervezeti szövetség első embere, aki országgyűlési képviselő is, a maga vezette autóján érkezett Balatonlellére, előadásának színhelyére. Mondhatná valaki: mi abban az érdekes, hogy sofőr nélkül autózik az elnök. Most már. De néhány évvel ezelőtt?

*

Valaki megkérdezte a vezérigazgatótól, hogyan vált be a postások új egyenruhája. – Nem csak elítélő, vegyes a kép – hangzott a válasz. A cél persze az lenne, hogy jól érezzék magukat benne a postások. De hát ott voltunk a próbákban, a manökeneken legtöbbször nekünk tetszettek a ruhák. Úgy látszik, a mindennapok gyakorlataiban, az utcán, már egy kicsit másként festenek viselőik.

Arra gondoltam, olyan ez, mint a házasság. Először minden annyira tetszik. Aztán a hétköznapi gyakorlatában...

*

Mit tenne az én helyemben? – kérdezte egy felszólalás után Doros Béla elnök-vezérigazgató. Meg is lepte kérdésével a kritikusok.

Nekem viszont – gondolom másoknak is – nagyon tetszett a visszakérdés. Mert arra kényszerítette a felszólalót, hogy ő is törje a fejét a megoldáson. Tetszik az ilyen vezetői magatartás, mert nem akar a mindentudó szerepében tetszelegni. Nem akarja azt a benyomást kelteni, mintha minden problémára azonnali, kész receptje volna. Ellenkezőleg: nyíltan vállalja, hogy neki is vannak dilemmái, ő is keresi a válaszokat, és ezt a gondját megosztja a kérdezőkkel, a kritikusokkal is.

*

Sztahura Lászlóné is tett fel kérdéseket Kovács Kálmán államtitkárnak. Ezek sorában az egyik így hangzott: Volt-e Ön szakszervezeti tag és mit vár az érdekvédelmi szervezettől? Derűs élénkség kísérte a helyénvaló kíváncsiságot. Az ál-

lamtitkár úr is mosolygott a kevésbé várt kérdésen, s így válaszolt: – Igen, voltam szakszervezeti tag. A Műegyetemen oktattam, amikor 1988-ban kiléptem a szakszervezetből, mert csak nagyon áttételesen képviselte érdekeimet. Azóta egyike sem léptem be, mert úgy érzem, magam is el tudom látni saját érdekképviselőmet.

Mundruczó Kornél, miután megköszönte Kovács Kálmán tájékoztatóját – nagy derűs közepette – megjegyezte: – Kérjük, jöjjön el máskor is az államtitkár úr, hátha átértékeli belépési szándékát a szakszervezetbe.

*

Fehér László viszont – mielőtt feltette volna kérdéseit Kovács Kálmán előadása után – véleményt mondott benyomásairól, érezhetően nemcsak a maga nevében. – Más ez a hang, kedvezőbb, mint a korábbi időszakban. Nem mondtam nevet a felszólaló, de mindenki tudta, kiről van szó. A leváltott kormány illetékes minisztériumának arról az államtitkáráról, aki a PDSZ kongresszusán kioktatta a küldötteket arról, hogy mit tehet a szakszervezet és mit nem.

Ahhoz képest a jelenlegi hang valóban üdítő volt.

Kárpáti Sándor

Változtatnunk kell!

Doros Béla párbeszéde az érdekvédőkkel

Doros Béla elnök-vezérigazgató jelentőségének megfelelően vett részt a Titkárok Országos Tanácsának munkájában. A tanácskozás második napján – Kovács Kálmán államtitkárral együtt – tájékoztatót tartott a szakma aktuális kérdéséről, válaszolt a szakszervezeti tisztségviselők kérdéseire, reagált felvetéseikre.

Az első napon személyesen ugyan nem vett részt az összejövetelen, de munkatársai révén kapcsolatot tartott a balatonlellei fórummal, és telefonon keresztül bekapcsolódott a tárgyalások menetének érdemi alakításába. Az alapbér-emelés és/vagy pótlékok vitájában olyan üzenetet küldött, amely megkönnyítette a további párbeszédet, egyengette a megállapodáshoz vezető utat.

– Nemcsak bérproblémáink vannak – mondta a második napon tartott tájékoztatójának bevezetőjében –, hanem piaci, szolgáltatási gondjaink is. A

csomagpiacon is vannak elenlábásaink. Törvénytelen tevékenységgel is számolnunk kell. A különböző konfliktushelyzeteket és fejlesztéseket, a pénzforgalom problémáit együtt kell kezelnünk. Ha ezekre nem készülünk fel, nem lépünk meg a szükséges intézkedéseket – figyelmeztetett –, akkor bünt követünk el Önök ellen, de jövőnk ellen is.

Az érdekvédők kérdéseire, adott válaszok a vasárnapi újságok házhöz szállításától a táviratproblémákon át a tévé-előfizetési díjakig terjedt. Az elmúlt két év alatt nem működött jobban a posta – állapította meg a vezérigazgató. – Kezeléscentrünk szervezet vagyunk.

Változtatnunk kell sok dologon, beleértve a vezetők személyét is. Érvényesíteni kell azt a szempontot, hogy a rátermettség, a felkészültség, az önálló gondolkodás, a kreativitás legyen a döntő a megítélésben. Ami az ágazati irányítást illeti: két-három éves folyamatban kell gondolkodni.

Szólt Doros Béla a fejlesztésekről is. Elmondta, hogy hatmilliárdos beruházási tervvel rendelkezik a posta. Torlódási pontok elsősorban Budapesten vannak – nagy a kézbesítési centralizáció a fővárosban –, ezért elsősorban itt kell javítani, fejleszteni.

Az országos titkár értékelése

Érdemi tárgyalások után jó megállapodás

A balatonlellel összejevetel után megkérdeztem *Mundruczó Kornélt*, a PDSZ országos titkárát, miben tudná összefoglalni a tanácskozás eredményét, tanulságait.

– Az első félét követően az intézőbizottság sürgősen vetette fel egy olyan TOT-ülés szükségességét, ahol a szakmai kérdésekkel együtt gazdasági, politikai, szervezeti témákról is szót tudnánk váltani. Egy ilyen találkozás egyben oktatási-képzési fórum is lehetne.

– A balatonlellel TOT-ülést nyugodtan tekinthetjük ilyennek.

– Valóban. A háromnapos munkaértekezletről elmondhatjuk, hogy elérte a célját. Sikerült a konzultációs jelleget is biztosítani és az oktatási követelményeket is teljesíteni.

– Mi került a tárgyalások középpontjába?

– A fő kérdés az volt, hogy a kötelezően tartalékolt 3,5 százalékos bért miként osszuk el, milyen célra fordítsuk. Az előzetes dolgozói vita összegezése alapján érzékeltük, hogy megoszlatuk a vélemények atekintetben: az alpbért fejlesszük, vagy pótlékot emeljük és jutalmat biztosítunk.

– Mi volt a munkáltatói álláspont, a szakmai vezetés kínálata?

– A szakértői tárgyalások során a Posta Rt. képviselői határozottan ragaszkodtak ahhoz, hogy pótlékemelésre kerüljön sor, és a jutalom kifizetése történjen meg. Alapberről nem kívántak tárgyalni.

– Milyen volt erre a szakszervezeti reagálás?

– Mivel a munkavállalóknak fontos volt, hogy mindenképpen szülessen megállapodás, az utolsó szakértői tárgyaláson a szakszervezet kompromisszumos javaslatot tett. Ennek lényege: csak abban az esetben lát reményt a megegyezésre, ha a Posta Rt. hajlandó 3,5 százalékon felül megközelítően 2 százalékos jutalom kifizetésére – központi keretből – biztosítani. További feltételként fogalmaztuk meg, hogy a kifizetésre legkésőbb november 10-én kerüljön sor, az 1995. évi bértárgyalások novemberben kezdődjenek el, és a megállapodás szerint a jövő év március 10-én minden postás munkavállaló kézhez kapja annak eredményeit.

A Titkárok Országos Tanácsa hosszú, érdemi vitában bölcsességről tett tanúbizonyságot és megadta a felhatalmazást az ibnek, hogy a tárgyalást folytassa a Posta Rt. vezetőjével és megkösse a megállapodást. Ennek teljes szövegét lapunkban közöljük.

– Hogyan értékeli ennek tartalmát?

– Rendkívül fontos ez a dokumentum, mert 1991 óta halogatott pótlékok karbantartására került sor és ezzel a gyengén fizetett postások (felvők, kézbesítők, kishivatalvezetők stb.) részére jelentős jövedelemnövekedést tudunk biztosítani. Ezenfelül még átlagban több mint egyheti jutalmat lehet adni minden postás dolgozónak november 10-i kifizetéssel.

Fontos e megállapodás azért is, mert kölcsönösen kötelezettséget vállaltunk az 1995-ös bértárgyalások megkezdésére, a március 10-i kifizetésre; arra, hogy a maximális lehetőség határáig elmenve kötünk jövő évre szóló bérmegállapodást. Ezért tartom példaértékűnek a megegyezést.

– Ehhez persze megfelelő partner is szükségeltetik.

– Kétségtelen. Ahhoz, hogy ez az eredményes megállapodás létrejöhetett, olyan partnerre volt szükség, amely rugalmas, türelmes, kompromisszumra kész, nyílt és őszinte volt a tárgyalások minden fázisában, s amely igazi tárgyaló félnek tekintette a szakszervezeti tisztségviselőket. Rangot kapott a TOT által is, hogy a meghívásnak eleget tett Kovács Kálmán, a KHVM politikai államtitkára, Doros Béla, a Posta Rt. elnök-vezérigazgatója, Nagy Sándor országgyűlési képviselő, az MSZOSZ elnöke és az ÉTOSZ szakértői. Kedvező visszhangot váltott ki a tárca államtitkárának szereplése azért is, mert azt is őszintén bevallotta, hogy még nem tud minden kérdésre teljes mélységében válaszolni.

– Egy jó iskolának is beillt ez a lellei fejtágító, konzultáció.

– Igen, mert tanultuk az érdekegyeztetés művészetét, újabb tapasztalatokat szereztünk a tolerancia, a kompromisszumkötés gyakorlatában, a vitakultúrában. Es ez értékes hozadék a folytatáshoz, a további munkához. Szeretnék ezért minden aktív közreműködőnek, minden résztvevőnek ezúton is köszönetet mondani.

Sajtótájékoztató a Benczúrban

POSTAI VILÁGNAP '94

A postai világnap alkalmából, október 7-én, Doros Béla, a Magyar Posta Rt. elnök-vezérigazgatója sajtótájékoztatót tartott a Benczúr utcai Postás Művelődési Központban. Előljáróban az Egyetemes Posta Egyesület (UPU) munkájáról adott számot. Mint mondta, az 1874-ben Bernben alakult egyesület ma már 189 tagországot fog össze, s 1947 óta az ENSZ szakosított intézményeként végzi munkáját. Legfőbb szerve a kongresszus, amely ötvenként ülésezik.

Az egyesület XXI. kongresszusát az idén Szöulban tartották. Ezen a kongresszuson egyebek mellett olyan döntés született, hogy a Végrehajtó Tanácsot (CE) és a Postai Tanulmányozó Tanácsot (CCEP) megszüntetik. Helyettük létrehozták az Igazgatási Tanácsot (CA) és a Postaforgalmi Tanácsot (CCEP).

Az elfogadott egyetemes postaegyezményből is érdemes néhány változást kiemelni. Így például megszűnnek a postai igazolójegyek, a küldeményeket gyorsaság és tartalom szerint osztályozzák, a nyomtatványok eddigi két kilogrammos súlyhatárát öt kilogrammra emelték. Foglalkoztak az újrastartás kérdésével, megszűnt a tudakozvány díja, csökkent az elintézési idő, az ajánlott küldemények elvesztése esetén emelkedett a kártérítés összege.

A csomagmegállapodás is tartalmaz új elemeket. A postán feladott csomagok felső súlyhatára 31,5 kilogramm lehet (10 kilogramm felett fakultatív), megszűnt az eddigi súlyfokozatok, a díjak a jövőben kilogrammonként emelkednek, megszűnt a házhoz kézbesítés, a csomagok érkezéséről szóló

értesítés, az átcsomagolás, a tudakozvány és a vám elé állítás díja, csökkent a tudakozványok elintézési határideje (háromról két hónapra), emelkedett az értéknylvántartás megengedhető felső határa, valamint – mintegy 15 százalékkal – a kártérítés összeg határa.

A szöuli kongresszus kétnapos általános vitájának eredményeként meghatározták a postai stratégia lényegét, a célokat, az azokhoz kapcsolódó akciókat:

– az ügyfelek igényeinek és a kereskedelem stratégiáinak az összehangolását;

– a szolgálati minőség és az üzemvitel javítását; a gazdasági önállóságot és a postafejlesztést;

– s az emberi erőforrások hasznosítását.

Az elnök-vezérigazgató ezután a posta pénzforgalmi ágazatának fejlesztéséről és várható eredményeiről beszélt. Mint köztudott, a posta évtizedek óta mintegy 3200 postahelyen, kis- és nagy településen egyaránt lehetőséget biztosít a bankszámlákra történő befizetésekre.

A magyar posta és a bankok között – a bankrendszer átalakítását követően – a korábbinál szorosabbá váltak a kapcsolatok. Ennek eredményeként a hálózat még jobban felértékelődött. Ez maga után vonta a kínálgó feladatok és a lehetőségek összehangolását, a munkafolyamatok korszerűsítését. A nagykapacitású számítógépközpont létrehozásával megteremtették az alapját a gyorsított átutalásiutalvány-forgalom kiterjesztésének. Am hamarosan kiderült, hogy az adatfeldolgozás bármennyire is korszerű, a hagyományos adatrögzítővel történő adatbevitellel sem a

kellő biztonsági szint, sem a szükséges gyorsaság nem várható el. Ezért két alapvető feladattal kellett számolni. Egyrészt a több évtizede használatos, sokféle, de a gépi úton feldolgozásra alkalmatlan bizonylatok cseréjével, másrészt az új bizonylatok automatizált feldolgozásával. Jól bevált európai megoldások és szabványok figyelembevételével, így került sor az új bizonylatrendszer kimunkálására.

Az új bizonylatrendszerben a korábbi tizenkét, sokféle színű bizonylat helyett három alaptípus (utalványrendszerű, a be- és a kifizetés bizonylata) lesz használatos. Ezen belül a kitöltés módját, a szolgáltatás tartalmát illetően összesen hatféle lehetőség kínálkozik. A színek helyébe kódszámok lépnek, és azok szerint több a konkrét szolgáltatás és különszolgáltatás, mint a jelenlegi rendszerben.

A lakossági fizetéseket érintő, leggyakrabban használt mindenféle átutalási utalványok helyébe például a készpénz-átutalási megbízás nyomtatvány lép. Ezeket a bizonylatokat a jelenlegi szabályozás szerint a bankjuktól (vagy rajta keresztül) rendelhetik a számlatulajdonosok, és a kész nyomtatványokat adhatják a befizetőknek. Az új bizonylatok előállítási felelőssége a postáé lesz, és a posta szerződésben ad jogot ezek előállítására minden olyan szervezetnek, amely képes a bizonylat-előállítás szigorú paramétereit (papírmínőség, színek, karakternyomatás, kitöltés stb.) betartani.

A bankszámla-tulajdonosok lakossági kifizetéseivel kialakított harmadik bizonylattípust alapján lesznek kifizetve azok az összegek, amelyeket a számlatulajdonosok készpénzben

akarnak ügyfeleiknek kifizettetni. Ezeket a nyomtatványokat továbbra is a posta állítja elő.

A bizonylatok kialakításánál két szempont vezérelte a postát: a nyomtatványok feleljenek meg a legkényesebb gépi követelményeknek, ugyanakkor maradjanak a kitöltő számára egyszerűek és áttekinthetőek. A gépi követelmények szigorúsága miatt nem egyszerűsödött a bizonylatok gyártása.

Az automatikus feldolgozási rendszer kialakítására nemzetközi pályázatot írt ki a posta, amelynek alapján a feladatot a Kleindienst Datentechnik GmbH oldja meg, amely már számos német és több európai bank és pénzügyintézet adatfeldolgozását automatizálta. Várhatóan október végén, november elején kerül sor az eszközök magyarországi felszerelésére. November közepén már a hazai telephelyi tesztleleteket végzik – mégpedig élesüzemi feldolgozással egybekötve. A rendszernek december 31-re el kell érnie a teljes hibátlan, 1995. március 31-re pedig a csúcsterheléssel is teljesen hibátlan működési szintet.

Ez a lakosság, illetve bármely igénybevevő számára azt jelenti, hogy a postai közvetítéssel továbbított fizetések (legyenek az akár be-, akár kifizetés) 24/48 órán belül teljesülnek. A rendszer teljes üzemelését követően a posta (bizonyos időkorlátok figyelembevételével) képes lesz egy befizetést 24 órán belül eljuttatni a címzett bankhoz és egyidejűleg a számlatulajdonosnak akár papíron, akár adathordozón (és nemsokára vonalon is) a tranzakció megfelelő információit is átadja.

V. F.

Az UPU kettős évfordulója

Ez év október 9-én kettős évfordulót ünnepel az UPU (Egyetemes Posta Egyesület). 120 éve annak, hogy Heinrich von Stephan kitaró munkával és nagyszerű szervezéssel Bernben létrehozta ezt a nemzetközi egyesületét a postának. A hálás utókor pedig 1969-ben, 25 évvel ezelőtt Tokióban elhatározta, hogy az Egyetemes Posta Egyesület alapítását jóváhagyó okirat aláírásának napját az UPU napjává (franciául: Journée de l'UPU) azaz a postai világnappá teszi.

Mi volt 1874. október 9-én Bernben és miért fontos a világ számára az, ami ott történt?

Az 1874-et megelőző években Európában és az Európán kívüli országokban más és más volt a levelek súlyára, méretére, valamint a viteldíjra vonatkozó szabály.

A közlekedés fejlődése – a gőzmozdony és a vasút megjelenése – lehetővé tette, hogy az emberek egyre nagyobb távolságokat tegyenek meg. Ezzel egyenes arányban megin- dult a levelezés és a csomagok küldése a különböző országok között. Egyre sürgetőbbé vált tehát az egymás közötti postaforgalom szabályozása. 1850-ben, a korabeli német királyságok és fejedelemségek, valamint Ausztria és annak birodalmi – tehát Magyaror-

szág is – egységes postadíjakat és kezelési szabályokat vezetett be, és megalakította a Német–Osztrák Postaegyesületet. A Magyarországra vonatkozó szabályzatokat az úgynevezett „1853. évi Postapá- tens” tartalmazta, melynek több pontja még a századfordulón is érvényben volt.

1863-ban az Egyesült Államok főpostamesterének, Montgomery Blairnek a javaslatára Párizsban konferenciát tartottak, melyen több európai ország postaigazgatósága képviseltette magát. E konferencia célja az volt, hogy a különböző országok eddig egymással kötött, különböző egymás közötti egyezményei helyett egységes elvek biztosítása a nemzetközi postaforgalomban. Itt, ezen a konferencián vetődött fel nyilvánosan először egy nemzetközi postai egyesület létrehozásának a gondolata – de a megvalósulására, mint ahogy az egységesítésre is, néhány közbejött történelmi esemény miatt 11 évet kellett még várni.

1874. szeptember 15-én végre 22 ország postai képviselője, Heinrich von Stephan porosz postafőtanácsos fardozásainak eredményeképpen Bernben – a svájci országgyűlés termében – összeült, hogy egyeztesse a vitás nemzetközi postai problémákat.

E konferencia elfogadta és

jóváhagyta, hogy a „szerződő államok a levélpostai díjszabás tekintetében egységes díjterületet alkotnak. Mindegyik állam postája kötelezi magát arra, hogy a bárhonnán jövő levélpostai küldeményeket területén késedelem nélkül szállítja, illetve a területére címzettek kézbesíti. A leveleknél mérsékeltebb díjazás alá eső küldeményeknek minősíti a levelezőlapokat, könyveket, egyéb nyomtatványokat (hírlapokat), árumintákat és üzleti papírokat. A beszedett viteldíjak, akár bérmentesített, akár portós levélpostai küldemények után járnak, osztatlanul a beszedő postaigazgatást illetik. A felvő ország postaigazgatása azonban köteles az átszállító országnak az összes küldemények súlya után átszállítási díjat fizetni... A szerződött államok költségén Bernben az egyesület „Nemzetközi Posta- irodát” tart fenn, mely az egyes igazgatások közötti érintkezést megkönnyíti, a közös érdekű határozatokat, indítványokat közli s az időközönként megtartandó postakongresszusok előkészítésében közreműködik. Az egyesület államai között esetleg felmerülő vitás kérdésekben a nem érdekelt igazgatásokból egybeállított választott bíróság dönt. Az egyezmény az egyes államok belföldi forgalmára vonatkozó szabályokat nem

érinti, sőt azt sem akadályozza, hogy az egyesülethez tartozó egyes államok az egymással való forgalmat a szerződéstől eltérő, előnyösebb tarifák vagy kezelési módzatok mellett bonyolítsák le, vagy hogy e célból szűkebb külön postaszervezetet szervezzenek.” (Idézet Hencz Lajos: A magyar posta története és érdemes munkái. Bp. 1937. 148–149. p.)

Az 1874. október 9-én aláírt okirat aláírói között a magyar postaigazgatás képviselőjében Gervay Mihály postaigazgató nevére olvasható. Magyarországon az „általános postaegyleti szerződés”-t az 1875. évi VIII. törvénycikk léptette érvénybe.

Csaknem 100 évvel később, 1969-ben Tokióban az akkori konferencia résztvevői pedig aláírták azt az okiratot, mely szerint – más nem nemzetközi szervezetekhez hasonlóan – a postának is legyen egy napja, mely napon a posta szolgáltatásai és az ott dolgozó emberek kerülnek előtérbe.

A postai világnap megünneplésére először 1970. október 9-én került sor. Azóta ezen a napon felidéződnek az addig eltelt évek és annak eredményei, valamint a posta jövőbeni szerepe és perspektívája. Ez az a nap, melyen büszkén mondhatjuk el, hogy mi magyar postások is tagjai vagyunk a Nemzetközi Posta Egyesületnek.

Rákóczi Margit

A tanácskozás résztvevői a szünetben érdeklődéssel olvasták a Postás Dolgozó előrehozott számát

Szöul közel van

Beszélgetés dr. Csernák Endrével,
a Magyar Posta Rt. vezérigazgató-helyettesével

Magyarország területe 93 073 négyzetkilométer, a Koreai Köztársaságé 98 484. Magyarország lakosainak száma körülbelül 11 millió, Koreáé körülbelül 44 millió, s „amúgy” szomszédok vagyunk, mert mi az a 8200 kilométer ami elválaszt minket? Csak egy ugrás... Sugárhajtású repülőgépen alig fél nap... Bagatell, pitániér ügy... Nos akkor menjünk oda, vízum sem kell...

– Csernák úr, ön nemrégiben Szöulban járt az UPU 21. kongresszusán a magyar delegáció tagjaként, s ne haragudjon, de most nem az érdemi munkáról kérdezném, hanem valami olyasmiről, amit az ember általában csak szűkebb családjának mesél el. Jelen esetben, ha kérem, tágiassuk a kört, s több ezer postás dolgozó családtag nevében kérdeznék. Szóval Budapest–Szöul...

– Budapestről nincs közvetlen járat, tehát Budapest–Zürich–Szöul, Zürichtől leszállás nélkül 12 óra.

– Semmi hettyegés, mondjuk Bombayban, vagy Delhiben?

– Nem bizony, és ráadásul ebből csak 3 óra világosban, a többi az időeltolódás miatt az éjszakában, például Szibéria fölött, ami, néha-néha pislákoló apró fényeivel külön élményt jelentett.

– Nem lehetett túlságosan kivilágítva...

– A sötétség is lehet csodálatos látvány, egy-egy pici felvilágosítás...

– Aztán megérkeztek Szöulba, a nemzetközi repülőtérre, olyan sima, kialudt arccal, mint az ébredő csecsemő...

– Ottani idő szerint hajnali 6 óra volt...

– Szegény koreai fogadók, hogy imádhatták Önöket...

– Nagyon udvarias, sőt ruhás urak voltak, s autóbuszokba tereltek minket, s a rendezvény főszervezője — akivel többször volt alkalmam beszélgetni — csak később vallotta be, hogy igrálgatmatlanul féltek az esetleges zökkenőktől.

– Volt ilyen?

– Én ilyet nem tapasztaltam kinttartózkodásom 10 napja alatt.

– Gondolom más sem. De ha jól tudom, minket magyarokat szeretnek a Koreai Köztársaságban, hiszen mi voltunk az első szocialista ország — még a Német-kormány alatt, akik diplomáciai kapcsolatot létesítettünk ezzel a „szomszédos” országgal. Érezték ennek utóöngéit?

– A koreaiak nagyon udvariasak, mint általában minden ázsiai ember, de amire Ön céloz, azt én nem érzem.

– Beülték tehát az autóbuszba, és...?

– Ott már hölgyek fogadtak minket és itt ért az első meglepetés, mert csak koreai nyelven beszéltek. Angolul például egy szót sem.

– Meglepő amit mond...

– Nekem is az volt, és különösen a szállodában ért meglepetésként, hogy a velünk foglalkozó információs iroda munkatársai is csak törve beszéltek angolul, franciául vagy németül.

– De mindezt nagyon udvariasan tették...

– Természetesen igen.

– Nem adódtak ebből problémák?

– Végül is nem, de előfordulhatott volna. Erre csak egy példát mondanék. A visszautazásom előtti éjszaka a szállodában felhívott egy hölgy, hogy egyeztessük az időpontokat, s ezt valami egészen furcsa fran-

cia akcentussal tette. Jó sok időbe telt, mire kihámoztam a lényegét, de ha félreértem, talán még most is Szöulban vagyok.

– Vagy esetleg Tanganyikában, mert egy odamenő gépre ültetik...

– Szerencsére ez nem így történt, de az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy a felső menedzserréteg kitűnően beszél több világnyelven. S ha már a mögöttes érdekességekről kérdezték, három, számomra érdekes dolgot említenék, és ezeket az utcán járva tapasztaltam. Ezek közül az első az, hogy egyetlen kutyát, vagy macskát sem láttam. Se porázon, se szabadon.

– Ázsiai „kistigris” annál többen...

– A második meglepő pedig az volt, hogy úgyszólván egyetlen idős, vagy öregembert sem.

– Ez nem azért történt, mert az ázsiai emberek korát nehéz meghatározni?

– Biztosan nem azért, s ezt az észrevételemet kollégáim is megerősítették. Ami pedig ebben még érdekesebb, az az, hogy a koreai átlagéletkor jelentősen magasabb, mint a magyarországi. A harmadik szokatlant pedig az volt, hogy a fővárost átszelő folyón nem jártak hajók, de még csónakok sem.

– Vajon mi lehet ennek az oka?

– Kérdeztem erről, és azt a magyarázatot kaptam, hogy Koreában minden szállítást a közútra visznek.

– Szöulnak, ha jól tudom, 12 millió lakója van, több mint Magyarországnak, területe viszont arányosan jóval kisebb mint Budapest. Milyen a város?

– Természetesen a fölfelé építkeznek, és rengeteg a lakótelep, amelyekről tudják, hogy esztétikailag messze nem a legszebb építkezési forma. Egyetlen szakmai programon túli látogatásunk az egykori világkiállítás területén történt — ez különben körülbelül 150 kilométerre van a fővárostól — s a mellette lévő nagyváros teljesen úgy nézett ki, mint Rákospalota, csak milliós nagyságrendben.

– Milyen érzés egy európainak ebben a koncentrált és nagyon célratörő országban az utcán sétálni, vásárolni, netán lazítani egy étteremben?

– Az ország az elmúlt években örületes fejlődést ért meg, és ez már-már túlzás. Túlzás, mert az ember egyre jobban csak egy kis porszem, s hogy ez mennyire így van, ezt egy áruházban tapasztaltam, amikor az eladótól egy másik részleg felől érdeklődtem. Fogalma sem volt, hogy az merre van és hogyan található meg. Szóval a saját pár négyzetméternyi területét kitűnően ismeri, de, hogy 100 méterrel arább mi van; fogalma sincs.

– Ezt hívják teljes elidegenedésnek, s többen a kultúra, illetve a technikai fejlődés átkának nevezik.

– Pedig egy ilyen elképesztő méretű áruházban minden reg-

gel úgynevezett tréninggel kezdődik, ahol elmondják, hogyan és miként kell viselkedni. Mindennap újra és újra.

– Csak azt nem, hogy a mellett álló kollégád cipőfűzőt, hi-fi tornyot, vagy zenélő gyerekbilit árusít... Ön szerint megéri ez a számunkra teljes beszűkülés ezt az életformát?

– Nézze, ha azt nézem, hogy az átlagfizetés reálértékben számítva közel 100 000 forint a mi 25 ezerünkhöz képest, hát...

– Hát én azt hiszem — s ebben úgy hiszem, egyetértünk — döntsék el ök, hogy kinek mi éri meg. De talán térjünk át a szakmára, a kongresszusra. Megérkeztek, beléptek a rendezvény színhelyére, ahol 188 ország képviselői foglaltak helyet, s ez már magában is nyomasztóan magas szám.

– Ami később 189 képviselőre emelkedett, mert Dél-Afrikát is visszafogadták az UPU országai közé. Hozzáteszem, magyar helyesléssel, illetve kezdeményszéssel. Szóval megérkeztünk: és helyet foglaltunk egy kereskedelmi központ konferenciatermében, amely emberléptékű és nem egy nyomasztóan monstrium terem. Az épület különben 60 emeletes, és állandó és változó kereskedelmi kiállításoknak ad otthont, de egy pillanatig sem éreztem embertelennek.

– A korábban már említett porszem emberkének... Jó ezt hallani, és talán egyszer nekünk magyaroknak is lesz egy ilyen épületünk, bár a fene tudja, de nekem 20 emelet is bőven elég lenne.

– Hatvanemeletes, épületünk valóban nincs, de a mi kongresszusi központunk sem utolsó, szűgyellni való létesítmény, s különben is mi európaiak a méretektől ritkán szoktunk hasraesni.

– S ha már az emberléptéknél tartottunk; Önök nyilván nem azért utaztak Szöulba, hogy udvariasan mosolyogjanak a világ legkülönbözőbb részeiről érkezett delegátusokra, hanem azért is, hogy fontos és lényeges kérdésekről eszmét cseréljenek és álláspontokat egyeztessenek. Volt erre lehetőség?

– Többféle, nagyon jól szervezett információs hálózat működött többek között ennek érdekében is. Először is minden delegációnak volt egy kis irodája és egy száma, továbbá egy hatalmas információs tábla, melyen mindenki beazonosítható volt. Így aztán mindenki mindenkit elérhetett, egyeztetett időpontban. Mi is, ha kerestünk valakit, és természetesen minket is.

– „Pofonegyszerű” dolog... Sok delegációval tárgyaltak?

– Jelentős megbeszéléseink voltak, de sok delegátussal találkoztunk különböző szervezeti kérdéseket tárgyaló üléseken is. Például az úgynevezett postai zöld könyv, vagy a végdij rendszer kidolgozásának tárgyalásán.

– Ez utóbbi egy elszámolási rendszer?

– Országok közötti elszámolási rendszer.

– Ön szerint melyik delegációval folytatott megbeszélés volt a leghasznosabb?

– Talán a kanadai küldöttséggel folytatott munkareggeli. A kanadai postának kitűnő információs rendszere van, s már működő nyomkövető rendszere, továbbá a vonalkódrendszerük. Most dolgoznak a kézbesítői ellenőrzési rendszer kidolgozásán, szóval több nagyon sokféle hasznos dologról tudtunk beszélgetni.

– Ezek a megbeszélések — gondolom — azért inkább csak kapcsolatfelvételek voltak, s egy majdani több napos találkozók előkészítései.

– Pontosan így van. Megismertük egymást, névjegyet cseréltünk...

– Ettől pedig túlsúlyos lett a személyi poggyásza...

– Hát majdnem, mert ha ezeket a névjegyeket lemném igencsak kiló körüli súly jönne össze.

– Végezetül arról kérdezném Önt, hogy milyen a magyar posta elismertsége a világon?

– Örömmel mondhatom, hogy jó. Javaslatainkra figyelnek és azok általában elfogadásra is kerülnek. Erre Szöulban is volt példa, és ez az ajánlott levelek postaládába való kézbesítését érintette. A másik javaslatunk a csomagok súlyával volt kapcsolatos.

– Ennek az elismertségnek vannak-e olyan megnyilvánulásai is, hogy tisztviselők vagyunk-e egyes jelentős bizottságokban?

– Igen, most az üzemeltetői bizottságban vagy szervezetben kaptunk tagságot. S végezetül elmondanám legnagyobb élményemet. Ez pedig az, hogy ebben a felbolydult világban a posta az, amely kikezdehetetlenül, jól és barátságosan tud együttműködni mindenféle politikai helyzettől és rendszertől függetlenül. A szöuli tanácskozás talán legnagyobb tanulsága ez is lehetne.

– Csernák úr, én azt hiszem, ennél jobb záromondatokat még elképzelni sem lehet... Köszönöm a beszélgetést.

— Veégh Ádám —

Szöuli látkép

NOVEMBER

POSTÁS MŰVELŐDÉSI KÖZPONT programjából

PÓDIUM

November 27-én, vasárnap 18 órakor:

FRANCIA OPERAEST

Fellépnek: Bujdosó József, Erdélyi Ilona, Kiss Márta, Koltay Katalin, Lázin Beáta, Pető József.

December 11-én, vasárnap 17 órakor:

KARÁCSONYI KONCERT

Népszerű karácsonyi dallamok.

Fellépnek: Csák József, Gordon Irén, Neumark Zoltán.

Belépődíj: 100,- Ft (80,- Ft).

PÉNTEK ESTI RANDEVÚ

Minden hónap harmadik péntekjén, legközelebb

november 18-án 18-22 óráig

várjuk vacsorára, beszélgetésre, ismerkedésre, táncra az '50-es évektől napjainkig

terjedő időszak örökzöld világlágereit kedvelőket.

Közreműködik: a NEPTUN együttes

Jegy- és asztalfoglalás: a fenti telefonszámon.

Belépődíj: 200,- Ft (100,- Ft).

„NŐK NAPJA” – lányok, asszonyok klubja

21-én 17.30-kor: „KARÁCSONYIG MÉG ELKÉSZÜL”

Megcsinálhatja, elkészítheti, hazaviheti, elajándékozhatja! Japán csomagolástechnika, kisebb ajándéktárgyak, karácsonyfadíszek és más ajándékozási ötletek.

Utána: apróbb ajándékok vására

(könyvek, csomagolási alapanyagok, festett selymek, kerámia, kozmetikum, fonal, karácsonyfadíszek, ékszerek).

Belépődíj: 100,- Ft (50,- Ft).

NAPRAFORGÓ

kézműves-foglalkozások óvodások és kisiskolások részére.

12-én, szombaton 10 órakor: „JOBBULÁST KÍVÁNK!”

Házi bábszínház az ágyban: ÁGYSZÍNHÁZ,

célabodó játék, türelemjáték, csészermű készítése.

GRAFOLÓGIA-TANFOLYAM

Foglalkozások: péntekenként 16-18.30-ig.

4-én: AZ ÖNÉRTÉKELÉS KIVETÍTŐDÉSE AZ ÍRÁSBAN.

11-én: AZ ÉLMÉNYKÉSZSÉG KIFEJEZŐDÉSE AZ ÍRÁSBAN.

18-án: PÁRKAPCSOLATI ÉS SZEXUÁLIS PROBLÉMÁK.

25-én: AZ ÍRÁS DINAMIKÁJA.

Belépődíj: 250,- Ft (180,- Ft).

ASZTROLÓGIA-TANFOLYAM

Csillagászati alapismeretek, horoszkópelemek értelmezése, a planeták, állatövi

jegyek, házak jelentéstartalma, egész életutat bemutató horoszkópok, személyre szóló prognózisok felvázolásának értelmezésének módszerei.

Foglalkozások: november 19-től, szombatonként 9 órától.

Részvételi díj: 8000,- Ft (5600,- Ft) — részletekben is fizethető.

UTAZÓK KLUBJA

November 9-én, szerdán 17 órakor: „AZ ÉSZAK KAPUJÁBAN” —

Stockholm.

Előadó: Takács Tibor, író.

Belépődíj: 50,- Ft.

KIRÁNDULÁS

November 13-án, vasárnap: A PIROSPAPRIKA HAZÁJÁBAN.

NOVEMBER

BENCZÚR KLUB

Bp. VI., Benczúr u. 27. T.: 212-7334, 122-8001.

DZSESSZKLUB

minden szerdán 19-22 óráig.

A klub házigazda zenekara:

LAKATOS ÁGNES ÉS TRIÓJA.

de esténként más és más meghívott vendégzenész vagy vendégzenekar is

ad koncertet vagy száll be jam session jelleggel zenélni.

Meghívott vendég

9-én: WINAND GÁBOR.

16-án: BALÁZS ELEMÉR QUINTETT,

30-án: LÁSZLÓ ATTILA.

ROCK JAM SESSION

SHADOWS, ANIMALS, ROLLING STONES KLUB

minden csütörtökön 19-22 óráig

a RocKamara

(régii Old Boys-tagok új csapata)

és a „nagy generáció” ismert zenészeivel.

ROCKKLUB

Koncertek minden pénteken 19-22 óráig.

4-én: INSIDERS

11-én: MAYPONT

18-án: SONIA ÉS A SÁPADTARCÚAK

25-én: OMEGA FAN CLUB

Közönségtalálkozó az OMEGA TAGJAIVAL. Fellép: az ODEION EGYÜTTES.

A Benczúr Klub belépődíja: 150,- Ft (100,- Ft).

Szezon után Balatonlellén

Legszebb elismerés, ha a vendég boldogan távozik

– Kedves Hulejné, mielőtt fogadott volna, pár percig sértáztam az üdülő parkjában és nagyon jóleső és kellemes öszi hangulat kerített hatalmába. Gyönyörű ez a telet váró kert, s hogy ez nem a véletlen műve annak az a pár perces beszélgetés is bizonyítéka, amelyet kertészével folytattam, aki olyan kiselőadást rögtönzött a virágok – s főleg a rózsák – körüli teendőkről, hogy egy egyetemi tanárnak is becsületére vált volna.

– Ha már az őszi beszélt, itt ebben a házban, a negyedik őszt töltöm, de korábban is postásüdülőben dolgoztam, nevezetesen Balatonfenyvesen.

– Amely a szétválás óta Matáv érdekeltsgű –, de még az ön irányítása alatt lett kiváló postásüdülő...

– Így van és amire még szintén büszke vagyok az az, hogy körülbelül 8 éve mi nyertük azt a versenyt, amelyet a Kőjál hirdett meg.

– Gondolom egy esetleges újabb ilyen jellegű verseny eredményhirdetésekor sem hátul kullognának...

– Biztosan nem, mert nagyon pontosan tudom, hogy egy ilyen nagy ház üzemeltetése milyen óriási felelősséggel jár és egy hiba milyen súlyos következményeket von maga után. Itt csak szívvél-lélekkel lehet dolgozni.

– Tudja, nekem erről az jut eszembe, hogy megette a fene azt a kávé, amit szívvél főznek.

– Valóban így van, de ha csak az adag van meg s nem társul hozzá szív is nem hinném, hogy a vendég boldogan távozik. Nekünk pedig az a legfontosabb, hogy minden itt üdülő elégedetten távozon, s úgy tűnik, ezt a feltételt eddig teljesítettük. 220 szobánk van, s mint szezonális üdülőszálló működünk. Ebből 70 szobában, 6 turnusban, csak postás dolgozókat fogadunk, a többi tehát – 150 szoba – kereskedelmi értékesítésű.

– Nem sok ez?
– Nem, mert miután nincs dotáció, s mi is gazdálkodó egység vagyunk, rákényszerülünk a szabad értékesítésre, mert ha nem ezt tennénk, nem volnánk rentábilisak. Tulajdonképpen „0” szaldók sem lehetünk, mert akkor mi-ből pótolnánk a romló eszközöket, vagy miből végeznénk a szükséges felújításokat?

– Világos és az bizony nem két fillér... Ha már a pénzről beszélünk, mennyi egy beutalt dolgozó napi fizetnivalója?

– 37 forint a szállásdíj, 500 forint a napi háromszori étkezés és 80 forint az üdülőhelyi díj.

– Ami több mint kétszerese a szabadíjnak.

– Így van, de csak hét nap után számoljuk. S a 70 év feletti nyugdíjasoknak a második naptól nem kell fizetni, mert így határozott az önkormányzat.

– Igazán galáns határozat, ha másért nem hát azért is érdemes megöregedni, de mi van az „idegen” nem postás vendéggel?

– A részükre adott szolgáltatás kicsit másmilyen mint a beutaltaké. „Svédasztalos”

reggelit kapnak a szállodában. (A tulajdonképpeni étterem, a szállodától 20 méterre található a szerk.) S az ebéd, illetve vacsora anyaghányada is magasabb, de ez már – igaz elkülönítve – az étteremben zajlik.

– Hogy stílszerű legyek: Was kostet es? Szóval magyarául: Wieviel szép magyar forint?

– Márkában, mondanám; 36 és 100 német márka között...

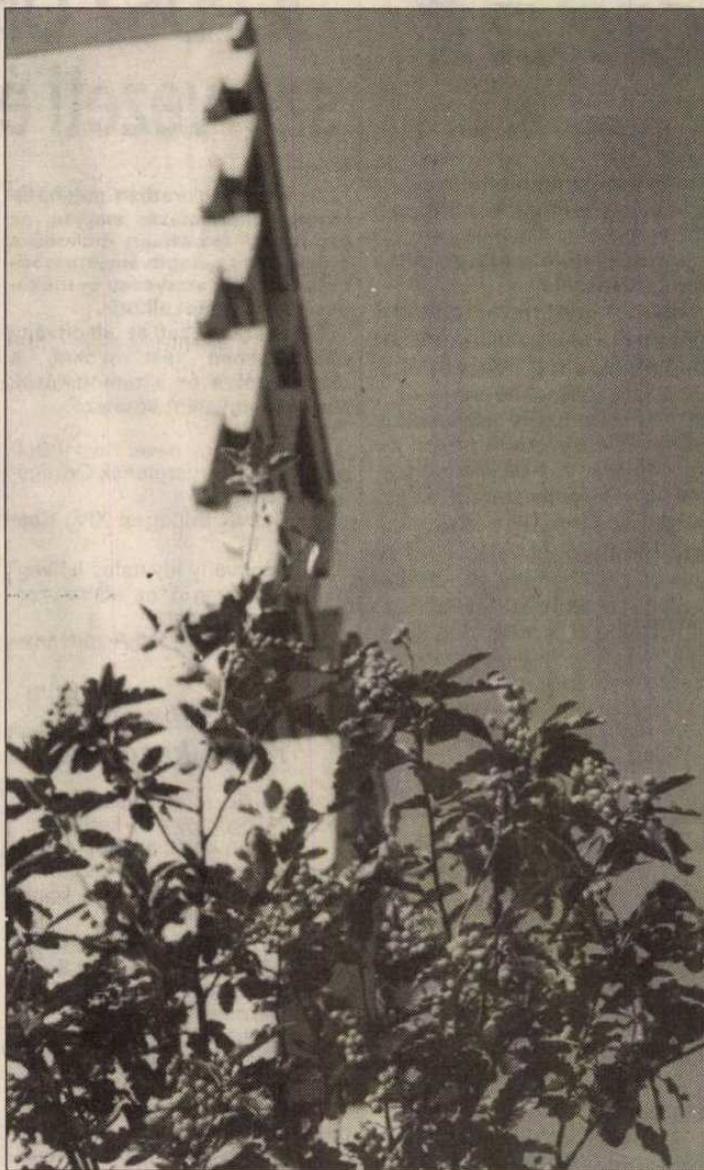
– No persze így már érthető az elkülönítés. Mondja, nem szül ez konfliktusokat, mert hát irigység is van a világban...

– Természetesen mindenkinek adnánk ugyanezt, de hát más a beutaltakra fordítható összeghatár, s ezt meg kell érteni.

– Értem, de hát végül – ha durván fogalmaznék – a postás a saját szakszervezeti üdülőjében leszállalékolt üdülővendég...

– A postás beutalt vendég tudja, vagy tudnia kell, hogy a saját üdülője, a Hotel Postás 150 szobájával annyi „nyereséget” termel, ami a szakszervezeti támogatás felélt biztosítja, hogy a mostani árakhoz képest mi még mindig „olcsók” lehetünk.

– Tökéletesen egyetértek önnel, s ráadásul van egy-két – lehet, hogy három (?) – olyan információ postás

ban... Mondja, és hányan „fagytak” meg?

– Amikor megérkeztek egy pohár itallal fogadtam őket, bemutatkoztam...

– És innentől kezdve nyert ügye volt...

– Azt hiszem igen, mert nagyon fontosnak tartom, hogy a vendégnek milyen az első benyomása egy szállodáról. Én azt gondolom, nem nagy dolog megtölteni egy szállodát, ha igény van rá, de annál szebb nincs, mint egy olyan vendéglátónak éreznie magát az embernek, amit őszintén csinál és amiben a vendégekkel együtt úgy érzi, azt adhatja, amit magának is kíván, vagy elvárna.

– Nagy igazság amit mondott, de frázisgyűjtemény is lehetne, ha nem látnám, hogy könnyes lett a szeme. Megkülönböztet is mi jogon kétkednék az ön őszinteségében?

– Tudja ma már minden a pénz körül forog, és egyre jobban elvész az őszinte, az igazi vendéglátás.

– Maximálisan egyetértek önnel, és én magam is gyűlölöm a személytelen, pénzéhes „lekaszállást”. Egy biztos, ha illet tapasztalok, oda az életben többet be nem teszem a lábam. Sőt mindenki nek elmondom negatív tapasztalataimat. Visszatérve a megérkezésre, bemutatkozás, üdvözlés koccintás... És?

– Én azt gondolom, az üdvözlésnél még fontosabb, hogy a recepció nagyon-nagyon kedvesen fogadja és a leadott lista alapján percek alatt szobájukba irányítsa a vendégeket. Ezzel nálunk egy csöppnyi gond sincs. Nincs gond, mert nagyszerű és összehangolt gárda dolgozik itt.

– A recepcióval kapcsolatban én csak azt tudom mondani, hogy a korok szerinti

elosztásban is van valami nyilván véletlen, jópofa tagolódás. Találkoztam egy kedves, nagyon fiatal Marikával, egy örökifjú Baba „nénivel”, s egy Lászlóval, aki ha jól tudom, szinte a portáspulttal együtt érkezett.

– Ez így igaz, mert Tóth László a szálló nyitásának első pillanatától kezdve itt dolgozik, szak- és nyelvtudásával, valamint azzal, hogy a-tól z-ig ismeri a szálló minden zugát, óriási segítséget jelent nekem.

– Milyen a személyzet összetétele?

– Erről csak azt mondhatom, hogy itt valóban törzsgárda dolgozik, és ez a biztosítéka annak, hogy az esetleges új belépők viszonylag hamar be tudnak illeszkedni. Nagyon fontosnak érzem ezt.

– Ezen egy pillanatig sem csodálkozom. Eddig csupa szépet és jót mondott beosztottjairól. Végezetül egy utolsó kérdés: milyen az igazgató, az üdülővezető elismertsége?

– Muszáj erre válaszolnom?

– Kérem.

– Úgy érzem közel sem olyan, mint ebben a szakmában a hasonló üdülőigazgatók elismertsége

– És ez önnek alkalmanként rosszul esik?

– Azt hiszem ez természetes.

Világos, hogy természetes, sőt érthető is. Különösen egy olyan hosszú forró nyár után mint az ide volt.

– És ebben gyógyírt még az sem jelenthet, hogy beszélgetésünkör szikrázó napsütés volt, csodálatos őszi nap, és a kertész pont úgy tevékenykedett a kertben, mintha holnap már tavasz kezdődne.

Pedig erre még egy kicsit várni kell...

Veégh Ádám

Százhuszonöt éves a levelezési lap

Október 1-jén volt 125 éve annak, hogy a világon először, az Osztrák-Magyar Monarchia területén „levelezési lap”-okat adtak ki. Dr. Emanuel Herrmann – a Bécsújhelyi Katonai Akadémia közgazdasági docensének – e korszakalkotó és a levelezési szokásokat átalakító ötlete, mikor a zárt borítékot felváltja a nyílt lap, hamar közkezdvelté vált és elterjedt Magyarország és Ausztria után Európa számos országában, sőt a többi kontinensen is.

A magyar postatörténetben két okból vált fontossá ez a nap: először azért, mert – mint már említettem – a világ összes postáját megelőzve, az osztrák postával együtt, egy napon hozta forgalomba a levelezési lapot.

Másodszor pedig azért, mert az volt 1867 – a kiegyezés – után az első olyan alkalom, mikor az egész világ előtt félreérthetetlenül közölni lehetett a magyar posta különállását az osztrákétól – amint az a 125. évre kiadott alkalmi levelezőlapon is látható – a Magyarországon forgalomba került magyar és német feliratú (Correspondenz Karte) levelezési lapokra egyformán a magyar címet nyomták, míg az osztrák posta által forgalomba hozott lapokra a kétféle sást nyomtatta az osztrák posta.

Néhai Czákó Elemér postatörténész szerint az, hogy német feliratú levelezési lapok is bekeverültek a magyar postaforgalomba, nem egészen a véletlen műve, s ennek oka az akkori osztrák politikában keresendő. Leírása szerint az osztrák monarchia jelképezőjét akarták becsempészni, ezáltal a német felirat formájában, hibásan jobbra dőlő keresztel ábrázolt magyar korona és címer ábrázolásának védelme alatt. Az előzetes tárgyalást magyar részről Heim Péter miniszteri osztálytanácsos folytatta.

ta az osztrák Kolbensteiner miniszteri osztálytanácsossal Bécsben, Heim képviselte a levelezési lap egyetlen létalapját, az olcsó ár eszméjét. Mégis a megvalósításnál a bécsi államnyomdában először csak német feliratú magyar címeres Correspondenz Kartékat készítettek. Sűrűn kellett pótlólag magyar feliratú példányokat utánrendelni. S bár Bécsben is, Pesten is egy napon (1869. szeptember 22-én) jelent meg a kibocsátó közlemény, október 1-jétől kezdve már több mint egymillió darabot tudtak szétkülöndeni egy hónap alatt mindkét típusból a vidéki magyar postahivataloknak... A bécsi államnyomda minden próbanyomtat bementése nélkül szállította a levelezőlapokat. Nemcsak a kereszt dőlt jobbra, de a nagy sietségben olyan példányok is készültek, melyeken a „postaintézet” „dostaintézet” formájában jelent meg. Ezt követően a Földművelés, Ipar és Kereskedelemügyi Magyar Királyi Minisztérium III. postai ügyosztálya tárgyalásokat kezdett a magyar állami nyomdával, és 1871. február 15-én kiadásra kerültek az első magyar feliratú, magyar nyomdában készített levelezési lapok, melyeken természetesen már a helyesen alkalmazott címer és a Magyarországon készült bélyegkép volt.

A levelezési lap megjelenésének 125. évfordulójának nemcsak a Magyar Posta Rt. tiszteleg elődeink előtt, az erre az alkalomra kiadott alkalmi levelezőlapjával, hanem a Posta és Távközlési Múzeumi Alapítvány is a Postamúzeumban (Budapest VI., Andrássy út 3.) rendezett alkalmi kiállításával, melyet 1994. október 7–30. között tekinthetnek meg az érdeklődők.

Rákóczi Margit

Évadköszöntő a nyugdíjasklubban

Koós János táncdalénekes – van aki e nevet nem ismeri? – Havassy Viktor zeneszerző és Kertész Gyula szórakoztatta a Postás Művelődési Központ nyugdíjasklubjának tagjait szeptemberben. A műsort Veégh Ádám vezette, s a régi barátság ürügyén múltidő kérdéseket tett fel a művészeknek s a közönségnek, melyből az derült ki, hogy a mostani, úgynevezett nosztalgiahullám nem üres szócséplés, hanem az emberekben élő jóízű és nem elvetendő igény.

POSTATÖRTÉNETI VETÉLKEDŐ

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

A Postai és Távközlési Művelődési Alapítvány
Postás Művelődési Központja

„POSTÁSMÚLTUNK”

címmel kétfordulós vetélkedőt hirdet, alapító vállalatainak 16–36 év közötti fiataljai részére.
A pályázaton 3–5 fős csapatok vehetnek részt. A vetélkedő célja, hogy a Magyar Posta szétválását követően létrejött rt.-k, kft.-k és kisvállalatok megismerjék saját és társvállalataik múltját.

Az első fordulóra valamennyi induló csapatnak minimum 5, maximum 10 oldalas *pályamunkát kell készítenie jelenlegi munkahelye múltjáról.* A beérkezett pályázatokat szakmai zsűri értékeli és pontozza. A második fordulóra felkészítő cikkek fognak megjelenni a szaksajtóban.

A pályamunkákat *2 példányban 1995. január 31-ig* kérjük beküldeni a P. T. Művelődési Alapítvány címére: Postás Művelődési Központ, 1373 Budapest, Pf. 601. A pályamunkákon kérjük feltüntetni a csapatokban részt vevők nevét, életkorát és jelenlegi beosztását, valamint munkahelyét, telefonszámát.

A második fordulóra, a játékos szakmai vetélkedőre 1995 májusában kerül sor a Postás Művelődési Központban.

A vetélkedő díja:

az első 5 helyezett csapat postatörténeti táborozáson vesz részt az ország egyik legszebb vidékén.

A pályázatról további felvilágosítás a 122-8001-es telefonszámon, Kórosi Jolántól kérhető.

Postás általános iskolások, figyelem!

Szeretnél egy szuper táborban részt venni?

Ha igen, vedyél részt közéleti játéunkban, amelyben sok izgalmas feladat várható a tanév folyamán.

Az első feladat, amelyre bemelegítő válaszodat várjuk: Hátárod meg maximum 20 szóban, mi az, hogy köztársaság?

Várjuk leveled. Címünk: Gyermekbarátok, 1701 Budapest Pf. 244.

Emlékeztetöül: Mi voltunk azok, akik az elmúlt évben meghirdettük azt a pályázatot, hogy *„Ha én lennék a miniszterelnök”*. Nyerteseink nemcsak a megígért nyári táborba jutottak el, hanem négyen magához a miniszterelnökhöz, *Horn Gyulához* is.

Könnyű napom volt. Egyetlen járásban voltam.

Három óra után helyére tettem a táskát. És igyekeztem a postaépületből távozni.

Az udvarban a garázsból Fekete Mihály kolléga kiabált utánam:

– Jani! Délután utazom Vajtára, a szülőfalumba. Sárbogárdról majd integetek Alap felé!

Megálltam, néztem Mihály vidám arcát és mosolyogva bólingattam:

– Köszönöm! – kiáltottam és a kezem magasra emeltem.

A Sütő utcában a járdán két középkorú hölgy beszélgetett. Mellettük a fal mellé húzódvamentem, és hallottam a molett, őszes hajú hölgy remegő hangját *„... a mi fiunk, a Ferike valahol a Don mellett...”*

Visszatértem és láttam: mind a ketten zsebkendővel törölgették az arcukat.

Eszembe jutott az édesanyám: Mikor otthonról indulok vissza Budapestre, az ő szeme is könnyes...

Kedvetlenül ballagtam az Andrássy út felé. Majd lementem a földalattihoz, és utaztam a Vörösmarty utcáig.

Álltam a külső járdán és néztem a középső emeletes házat, a kapu fölött fehér zománcan fekete számok: 62. Hatvankettő.

A kapu félig nyitva volt. Néztem és vártam, hogy Rozika kitékint. Mivel nem láttam, elindultam a házba. Az udvaron megálltam és a szobrokat bámultam. Különösen tetszett: Az anyja mellett ülő gyermek kezében hegedűvel... Zörrent az udvari kapu ajtaja. Rozika rózsaszínű ruhában közeledett hozzám.

Elébe álltam és jókedvvel üdvözöltem:

– Szervusz Rozika! Itt vagyok. Rozika mosolyogva bólintott és azt válaszolta:

– Mäskör is itt a kapun belül!

Megfogtam a kezét és néztem a szemébe.

A tekintetünk hosszan ölekezett. És ami éppen eszembe jutott, Rozikának mondtam: Budapestet dicsértem. Az emeletes házak virágokkal díszített ablakait... Bizony én jól érzem magam Budapesten...

P. Kovács János

Emlékezés

9. rész

Rozika erre búskomor lett és rázogatta a fejét.

Tágra nyílt szemmel néztem és vártam, hogy szóba hozza a nemtetszését. Mondta is:

– Nekem Budapest még semmi jót nem adott. Itt vagyok, mert itt kell lennem. – Sőhajtott és folytatta. – Öt testvérem van és ők nekem nagyon de nagyon hiányoznak. Reggel, ébredés után mindjárt rájuk gondolok... Aztán napközben is...

Az udvari kapu ajtaja zörrent s kinyílt. Egy ősz hajú hölgy nézett bennünket.

Rozika közelebb hajolt hozzám és mosolyogva sutyorogta:

– Ő az én nagynéném Szevin Károlyné. Őzveg. Gyereke nem született. És engem elkért a szüleimtől. Akkor tizenhárom éves voltam. S már öt éve nála vagyok. Kedves nagynéni. De nekem a testvéreim nagyon hiányoznak – kezével az udvari ajtó felé mutatott és mosolyogva mondtta. – Említettem neki, hogy veled itt a kapun belül randevúzik. És kíváncsiskodott...

Néztem Rozika csillogó szemét és azt gondoltam: Ha a néni ismét kinyitja az udvari kapu ajtaját, hangosan köszönök neki.

Sokáig beszélgettünk.

Az ajtó már nem nyílt ki.

Fél hat után Rozika sietett be a lakásba, hogy szól a nagynénjének: Megy a színházba dolgozni...

Az úttesten keresztül igyekeztünk a másik oldalra. Aztán mentünk a Körönd felé.

Nemsokára a Nemzeti Kamaraszínház előtt megálltunk. Rozikarám nézett és azt mondta:

– Akkor holnap is ott a kapun belül...

Megfogtam a kezét és jó érzéssel válaszoltam:

– Ott leszek. Várlak.

Az ajtó előtt megfordult és integetett. Én két kézzel integet-

tem neki. Ezek után vidáman lépegettem az Andrássy úton a Hajós utca felé. Menet közben eszembe jutottak a postás kollégák és magamban mondtam: Szalai András, Novák Péter és Varga Feri. Én is udvarolok ám...

A tekintetem megemeltem és jókedvvel halkán dudorásztam. A Hajós utca negyvenhármasszámú házban szaladtam a lépcsőkön fölfelé a harmadik emeletre. Ahogy beléptem Teréz nénem lakásába, azonnal újságotlamb: megismerkedtem Farkas Rozikával. Kedves, helyes lány. Igazán tetszik. És ezután minden nap találkozunk...

Elköszöntem. Teréz nénem az ajtó előtt állt, tágra nyílt szemmel nézett és azt kérdezte:

– Valaki talán megjjesztett? Láttam, rohantál fölfelé.

Mellemre tettem a kezem és mélyről lélegeztem. Még egyszer. S mert a lihegésem csillapodott, válaszoltam:

– Igyekeztem, hogy minél előbb itthon legyek.

Melegség kínzott s levettem magamról a postászubbonyt. Aztán beléptem a szobába.

Teréz nénem vasalt.

Szembe vele leültem a rökaméra. Nagyot lélegeztem. Aztán beszéltem. A találkozástól a randevúig mindent elmondtam...

Teréz nénem félretette a vasalót. Majd összecsapta a tenyerét és jókedvvel mondta:

– Nahát! Ez aztán egy kellemes meglepetés. Hozd el azt a Rozikát. Igazán szeretném látni...

A bejárati ajtót valaki kopogtatta. Az ajtóhoz léptem és a szomszéd asszony hangját hallottam. „Boldog vagyok! A férjemtől levelet kaptam...” hangjából öröm sugárzott.

A Volner szomszéd a csatamezőn munkaszolgálatot teljesített...

Zörrent az ajtó.

És csend lett.

Leültem és vártam Teréz német. Azt akartam még elmondani neki: Rozika is faluból jött Budapestre. Akasztóról...

A sublóról levettem Gárdonyi Géza: A kapitány című könyvét, majd a megjelölt lapnál kinyitottam és olvastam. Szerettem és szeretem Gárdonyi Géza írásait. Mind, mind telis-tele a természet szépségeivel. Hajladozó zöld bokrok... Susogó akácfaák... Olvasom és mindjárt a lelkem messzire röppen. Haza a szülőfalumba, Alapra, az aranyhegyre...

Teréz nénem sokáig bent volt a szomszéd asszonynál. S mert a látásom álmoság homályosította, lefeküdtem.

Álmomban Rozikával vonaton utaztunk Sárbogárdra. Aztán onnét gyalog mentünk Sárszentmiklóson keresztül...

Teréz nénem hangja ébresztgetett:

– Búgnak a szirénák. Menjünk le az óvóhelyre...

Mozgolódtam. Majd felültem és az ablakra néztem. Sötét volt és csend.

Zörrent az ajtó és emberhangját hallottam... Izgalom szorongatta a mellem. Ültem és tovább hallgatóztam... Teréz nénem köhített és azt mondta:

– Néhányan az ajtójuk előtt várakoznak. Hála Istennek, repülőbűgást nem hallottam.

Az álmoság elhagyott és szüntelenül forgolódtam. S közben eszembe jutott Farkas Rozika: Vajon ő lement az óvóhelyre? Délután sietek hozzá. Magyon sietek.

Reggel hat órakor már elindultam a Városház utcába dolgozni. A Vilmos császár úton lépegettem és azt gondoltam: Délután a Rozikától kérek egy fényképet. És holnapután megmutatom a postás kollégáknak. Addig senkinek egy szót sem.

A Szervita téren néztem a villanyórát. Pontosan negyed hét volt.

Lépegettem a templomhoz. Gondoltam: Sok időm van. Bemegyek. Megnézem a szépséges képeket. És imádkozom.

Takács Tibor

Burgenland esőben

Lehet fokozni a látványt? Igen. Bármilyen hihetetlen, lehet. Hiszen Borostyánkő kö-

vetkezett. Noha ez a vár ma szálloda, és nem szívesen látják falai közt a turistákat, meg későre is járt az idő, ezért csak bekukucskáltunk, s ugyan jó lett volna látni a gyönyörű lovagtermét, ahová máskor be is lehet menni 50 schillingért, de most a lovagteremben esküvői vacsorát szolgáltak föl. Így hát a sziklamúzeum megtekintésére nyíltott mód, meg egy kis nézelődésre a szép kisváros főterén. Még autóztunk néhány kilométert, s a lékai plébániatemplomhoz érve megtörtént a csoda. Bent, a templomban magyarul litániztak az asszonyok. Mi az oltár barokk szépségétől voltunk eltelve, a fényben úszó szentek kíváncsian tekintettek ránk, mintha azt tudakolta volna tőlünk Szent István és Szent László: nini, hát ti is magyarok vagytok? Azután a kriptába mentünk. Lehet tagadni, de ilyenkor a legtöbb látogatót elkapja az elmúlás ijedelmé.

Megálltunk az alapító Nádasdy Ferenc és felesége, Eszterházy Julianna vörös márvány síremléke előtt. Nádasdy szomorú véget ért, a Wesselényi-Zrínyi-Frangepán-Nádasdy összeesküvés részeseként kivégezték 1671-ben. A sírt nemzetiszínű szalagokkal díszített babérkoszorúk sokasága bo-

rítja. Mi az emlékezés virágát tettük a sírra.

Köszegnél léptük át a határt, hogy másnap reggel ugyanott térjünk vissza Ausztriába. De az első határfalunál, Rótfalvánál meg is álltunk, s az ősi, gótikus búcsújáró templomban elmélkedtünk a hitről, a kegyelemről, arról, hogy annak idején ide elsősorban gyermekládásért jöttek könyörögni az asszonyok. Mi meg azért könyörögtünk, hogy ne adjon ma esőt az ég. Meghallgatott bennünket az Úr, mert Lékánál város mosolygott a nap.

Lékánál azok, akik más alkalommal már látták a várat, csak körbejárták ezt a csodaszép, éppen maradt, nagyszerű, ma egyrészt szállodaként hasznosított ősi épület. Lékát látni kell. Lékába (ha mód és alkalom nyílna rá), bizony be kellene szállásolni magunkat, ahogy azt az osztrák és német vendégek teszik. De nekünk ez az itt töltött másfél óra is igazi élmény volt.

S mivel volt időnk rengeteg, kaptunk egy nem várt ajándékot is a szervező Nagy Lászlótól. Ami váratlan, mindig jó öröm. Doborjánba utaztunk, Liszt Ferenc szülőfalujába. Itt az is bement a szülőház-múzeumba, aki régen is járt itt. Doborján látása élmény. A múzeum három termében és a folyosón elhelyezett emlékmű előtt olyan hangulat ragadta

meg túlságosan is nagy csoportunkat, miközben megszóllalt a Szerelmi álmok világ-szép muzsikája, hogy elteltünk e nagy magyar muzsikuss itt látható emlékeivel. S bizony, egyikünket sem zavarta, hogy az osztrákok is magukénak vallják és mi is. A muzsika különben is nemzetközi, bár el kell mondaní, hogy a csakugyan német anyanyelvű Liszt mindig is magyarnak vallotta magát. Szólt a muzsika, s én felidéztem magamban azt a versemet, amit három évvel ezelőtt írtam, idejártamkor. Miért ne írnam itt?

„Minthogyha fogná valaki kezéd, / a régi Borostyán-út itt vezet, / „Liszthaus”, az út máris célhoz ér, / és hevesebben verbennünk a vér, / s mi jókor érünk, nyitva áll a ház, / odabent muzsika szól, Liszt-varázs, / meghatódunk, hogy így fogad Doborján, / (németül Raiding), itt a ház a portán. / Itt osztráknak vallják, mi meg magyarnak, / de lehet nemzetisége a dalnak? / Magunk vagyunk csak, négyen magyarok, / és dúdoljuk mi is a dallamot. / A legbelső szobában született / a muzsika, a dal, most fellebeg. / Itt bronzból van a keze, ő, a kéz, / milyen muzsikát írt, milyen merész, / milyen szívekbe hatoló zenét, / itt mindenki átélt életét. / Odakint az ősz tört napfénye száll, / fény és árnyék és élet és halál. / Már nem halljuk a muzsikát, pedig / a dallamok még egymást kergetik / a szívünkben, mert bennünk a zene, / Liszt Ferenc vezet s mi megyünk vele, / és októberi hangjegyek a fák, / és zeng a szőlőilátú világ.”

Doborján-Raiding után a hegyeknek mentünk. A cél a hajdani Magyarország legnagyobbátormvára: Lánzsér volt. Utastársaink nem is akarták hinni, hogy

700 méter fölé emelkedtünk. S amikor ki-ki lefizette obulusát, beléphetett a romterületre. Még a nap is kegyes volt egy kicsit, mindenestre nem esett. Csak a következő várnál, Kabold várnál szomorodott el velünk együtt, és sírt helyettünk is, mert magánvár lévén, be nem léphettünk. Egy bécsi építész-nő, aki több mint három évtizede restaurálja, szépíti, csinosítja ezt a hatalmas bástyákkal övezett hajdani vízvírárt.

Viszont a fraknói vár igazi nagyüzem. Méltó befejezése a kétnapos vartúrának. Itt annyi a látnivaló, hogy a vezetés ideje ugyan másfél óra, de mégis úgy érzi az ember, itt fél napot is el lehetne nézelődni. S akkor még nem álmélkodta végig a környéket, még nem gyönyörködött eleget a kilátásban.

Úgy elteltünk a burgenlandi tájjal, a látnivalókkal, az élmény nagyszerűségével, hogy nem is fájt a szívünk, amikor hazaindultunk. Hiszen gazdag zsákmányt hoztunk magunkkal. Egy jó kirándulás hangulata. Ugyan a két nap tele volt esővel és szürke ég borult ránk, de bennünk süttött a nap.

S ez a legtöbb, amit egy út adhat.

Éleszti tovább a vágyat, hogy újra fel kell kerekedni, újra utazni kell, világot látni, gyönyörködni. Mi hazahoztuk virágos Burgenland emlékeit, várai, városai szépségét. Jó zsákmányt szereztünk. Ha megkérdezték volna a vámosok: mit hoztunk, ez lett volna a válaszuk. De úgy jöttünk át mindkét határon, hogy észre sem vettük. Megérkeztünk. Már Sopron jelképe, a Tűztoronyra láttunk. Itthon voltunk.

Lehet két keréssel több?

Jó lenne tudni, vajh' miért gyűlölik a kutyák oly rettentően a kerékpárosokat. Talán a száguldás váltja ki belőlük a menekülő ember képzetét, esetleg a megmagyarázhatatlan, lábak nélküli haladás? Rejtély. Legfeljebb a postások és az ebek istene tudná föllebbenteni a fátylat. Vagy egy olyan ember, aki naponta leteker mondjuk úgy 100 kilométert. Szuromi György, a Postás SE versenyzője ilyen. Ám hiába kilenczses országúti kerékpárjainak, számtalan kaland átélője, találkozásunk után hamar kiderült: a titokra még ő sem tudja a választ.

– Erre nincs rutin. A kutyák és az autósok kiszámíthatatlanok – tárja szét a karját. – Nemrég összeakadtam egy velem egy súlycsoportban lévő németjuhásszal. Szemből ugrott nekem, ami eddig sohasem fordult elő. A legtöbb eb általában oldalról vagy hátulról próbál marni. Esős idő volt, oltári nagyot esem. Egy-két helyen el is koptam... Szerencsére támadóm ennyi sikerélménnyel is beérte, mert utána elszomolygott.

– No és az autósok? – Ők a másik rejtély. Legtöbbjüket talán az irritálja, hogy egy kerékpáros ott is elfér, ahol nekik egy-egy dugó miatt órákat kell várakozni. Ezért aztán amikor néha utolérnek, némelyikük megpróbál leszorítani az úttestről, dudálnak, mutogatnak... A múltkor egyikük majdnem elütött. Piros lámpánál álltam, egy teherautó mögött. Láttam, hogy mögöttem érkezik egy Opel, a vezetője integet. Nem törődtem vele. Erre lassan nekigurult a hábamnak. Nem vagyunk egy labasos természet, de akkor odamentem a nyitott ablakhoz, és a kulacsom teljes tartalmát a fickó fejére borítottam. Ettől valószínűleg lehiggadt, mert nem szólt egy kukkot sem.

– És még mondja valaki, hogy a hosszú utak unalmasak... – Ez mindenkinek a vérmérsékletétől függ. Amikor egyetemre jártam, tekerés közben mindig átgondoltam a tananyagot. Most már ezt nem tudnám megcsinálni.

– Gondolom, nagyobb a forgalom. – No igen, meg aztán mellékesen kinőttem az egyetemista korból... Tizenévesen kezdtem egy világháborús strapabiklikivel. Még ma is emlékszem: kétszáz forintért vettem. A haverokkal gyakran kirándultunk a budai hegyekbe, a Pilis felé. Aztán ők lassacskán elmaradtak.

– Napi száz kilométernél én se tennék mást... – Akkor még nem mentem ennyit, bár a kondíciómra soha nem panaszkodhattam. Mielőtt versenyszerűen kezdtem volna kerékpározni még atletizáltam és síeltem. Aztán leigazoltam a BKV Előre csapatába, s kezdődtek a megmérettetések. Eleinte

nem ment valami fényesen. Hiányzott a rutin.

– Pedig sokan azt tartják, hogy ha valaki megmarad a nyeregben, az már tudja a lényegét.

– Ez tévedés. A taktikázás „tudományának” ismerete nálunk is rengeteget számít. Ha például az embernek sikerül sokáig szélárnyékban haladni, rengeteg energiát megspórolhat. Ugyanakkor nem árt az ellenfeleket is ismerni, hogy egy-egy kritikusabb szakasznál képes legyen az ő fejükkel gondolkodni. Ki mikor

– Viszonylag korán kelek, súlyozom egy kicsit, azután hét órától déli tizenkettőig edzek. Nincs előre gyártott edzéstervem, mindig igyekszem a legközelebbi versenyre felkészülni. Délben ebédelek, utána pedig megyek dolgozni. Sportállásom van egy kerékpárboltban.

– Kényszer vagy szórakozás? – Tizenhatezret keresek egy hónapban, ez alapján mindenki beikszelheti magának a választ. Ezt a sportot Magyarországon sajnos nem lehet profi módon űzni. Talán valamit elárul, ha azt mondom, hogy néhány társam edzés után fogja a kis batyuját és rohan ügynökösködni.

– Furcsa ezt hallani, amikor külföldön a pénzdíjas versenyeken horribilis összegeket lehet felmarkolni.

– Az egy más világ. Nyugaton a szponzorok már régen felismerték a sportágban rejlő lehe-

is jegyzett gárda. Csak hát a mecénás kedvű vállalkozók... Nem tapossák le egymás sarkát.

– Nem gondolt arra, hogy egyszerűen átkerékezik a hátáron, és ott kamatoztatja a képességeit?

– Most már öreg lennék ahhoz a hajtáshoz, ami kint van. Amikor még jól ment a bringa, nem engedtek minket. Hívtak ugyan Olaszországba, de ahhoz disszidálnom kellett volna. A fene tudja, valahogy nem akaródzott átsétálni...

– Pedig voltak eredmények...

– Hát igen... A magyar csúcscot 100 és 200 kilométeren még mindig én tartom. Több körversenyen is a dobogóra állhattam, néha egy-egy pénzdíj is csurran-cseppent. De nem is ez a lényeg. Rengeteg országban jártam, és elmondhatom, hogy sok érdekes kalandba keveredtem. Azt például soha nem felejttem el, amikor a Líbiai sivatag keskeny aszfaltsíkján tapostam a pedált. Bár viszonylag „hűvös” – 30 fok – volt, ám a vöröses homokot állandóan hordta a szél, a magas dombokról pedig még akkor sem láttuk a célt, amikor pedig az már ott volt az orrunk előtt. Az arab gyerekek is folyton megdobálták minket, úgyhogy akkor és ott roppant kilátástalannak tűnt a dolog. Így utólag persze már élmény. Jártam még Kubában, ahol olyan óriási hegyek vannak, hogy azt előtte el sem tudtam képzelni. Ott estem is egy óriásit, lett egy vörös duzzanat a combomon, fél évig nem tudták megmondani az orvosok, mi az. Már kezdtem félni, hogy összeszedtem valami trópusi nyavalyát és egyszer csak kiugrik a bőrömről valami E. T., de szerencsére egy idő után magától elmúlt az egész.

– Mit hoz a jövő? – Nehéz erre válaszolni. Lassan tizenöt éve mondom, hogy ez az esztendő az utolsó. Aztán mégis folytatom. Olyan ez, mint a kábítószer. Nehéz leszokni róla.

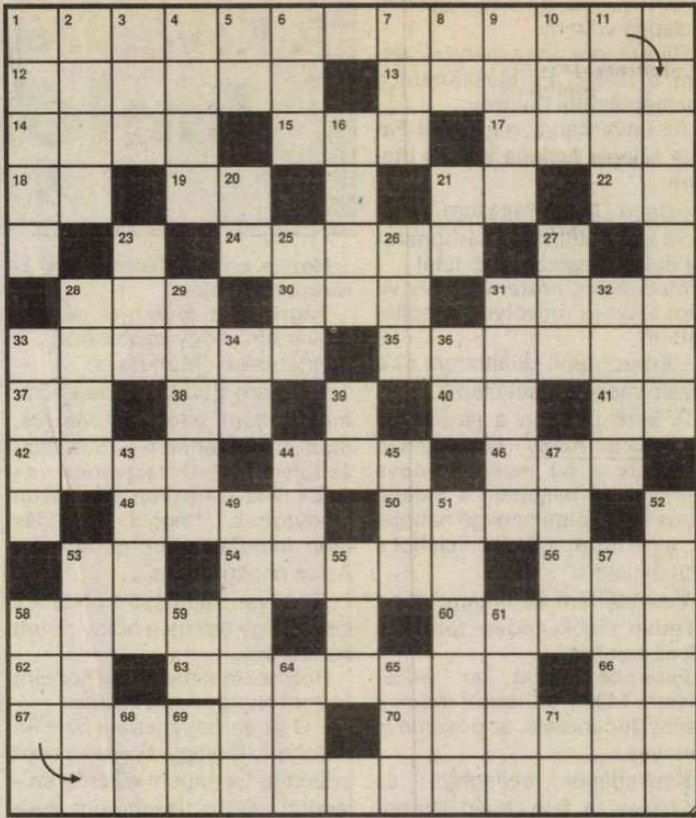
– Netán egyszer majd az edzősorsról faggathatom?

– Nem tudom. Vannak már ajánlatok, sokan mondják, hogy biztos jó edző lennék. Ám ebbe csak akkor vágnék bele, ha tudnám, hogy közben nem rohanok máshová pénzt keresni. Edzőnek lenni felelősség, teljes embert kíván.

– Tehát meddig folytatja?

– Ahogy az előbb mondtam: még ez az év biztos...

Díán Tamás

Juan Ramon Jiménez Nobel-díjas spanyol költő „Őszi dallam” című verséből idézünk: „Lelke van az alvó völgynek, s álombéli sóhajára...” Folytatás a vízsz. 1. és függ. 58. sz. alatt.

VÍZSZINTES

1. Az idézet első része. 12. Petőfi Sándor verse. 13. Rosszkedvű, duszogó. 14. ...kán. 15. A holló c. vers írója. 17. A halászlében nagyon finom. 18. Americium. 19. Görög betű. 21. Az étel „lelke”. 22. Argon. 24. Előtagként elsődlegest jelent. 28. Költemény. 30. Dobog a szíve. 31. Tilos (ford.). 33. Bibliai hegy. 35. Balaton üdülőhely. 37. Szolmizációs hang. 38. Félig arat 40.Derek. 41. Személyes névmás. 42. ... Sharif. 44. A póknak nyolc van! 46. Király röv. 48. Francia zeneszerző. 50. Bogas párja. 53. Lám. 54. Szerep a Don Carlosban. 56. Adél becézve. 58. Tarolá. 60. Vízüveg. 62. Niodímium. 63. Ilyen az ibolya is. 66. Házállat. 67. Háztartási gép. 70. Mint a sajtukac!

FÜGGŐLEGES

1. Pest megyei község. 2. ... Hari (ford.). 3. Az olasz líra röv. 4. Házibuli (rég.) 5. Mutatószó 6. Égitest 7. Sümeg része! 8. Sporteszköz. 9. Faldíszítmény. 10. Koreográfus v. 11. Katonai vezényszó. 16. Piperecikkmár-

ka. 20. Rövidítés zeneműveken. 21. A Mars holdja. 23. ... regénye. 25. Legelő. 26. Főzeléknövény. 27. ... hal völgynek, s álombéli sóhajára...” Folytatás a vízsz. 1. és függ. 58. sz. alatt.

— Bánhidi —

Beküldendő: a vízsz. 1. és a függ. 58. sz. alatti megfejtés.

Beküldési határidő: november 10. Előző rejtélyünk helyes megfejtése: ...csókot hajt a ködnek, és rőzsaszín hullámkon fürödnek.

Könyvet nyertek:

Salgó Gézáné, 2536 Nyergesújfalu, Frankel Leó u. 7.; Mida Ferencné, 3780 Edelény, Széchenyi u. 14.; Herczeg Franciska, 1091 Budapest, Üllői út 23. fsz. 1.; Major Zsuzsanna, 7854 Matty, Baranya megye.

RÁDIÓKABARÉ KAZETTÁN

JUBILEUMI HÁZIBULI

Rendezte: Marton Frigyes

Írták és előadják:

Agárdy Gábor, Antal Imre, Bárdi György, Benkő László, Debrenti Piroska, Defekt-duó, Fehér Klára, Gálvölgyi János, Heller Tamás, Lehr Ferenc, Kaposy Klára, Klapka György, Körmendi János, Majláth Mikes László, Markos György, Marton Frigyes, Moldova György, Nagy Bandó András, Peterdi Pál, Sas József, Sebő Ferenc, Szilágyi Tibor, Szuhay Balázs, Verebes István, Vitray Tamás.

HALLGASSUNK-„NÉZZÜNK” KABARÉT!

címmel idézik fel a Rádiókabaré 25 évének sikereit.

Megrendelhetik vagy megvásárolhatják 2x2 órás – négyrészes – videokazettán 2500 forintért.

Címünk: 1081 Budapest, Köztársaság tér 27. Telefon/fax: 133-6941

POSTÁS DOLGOZÓ

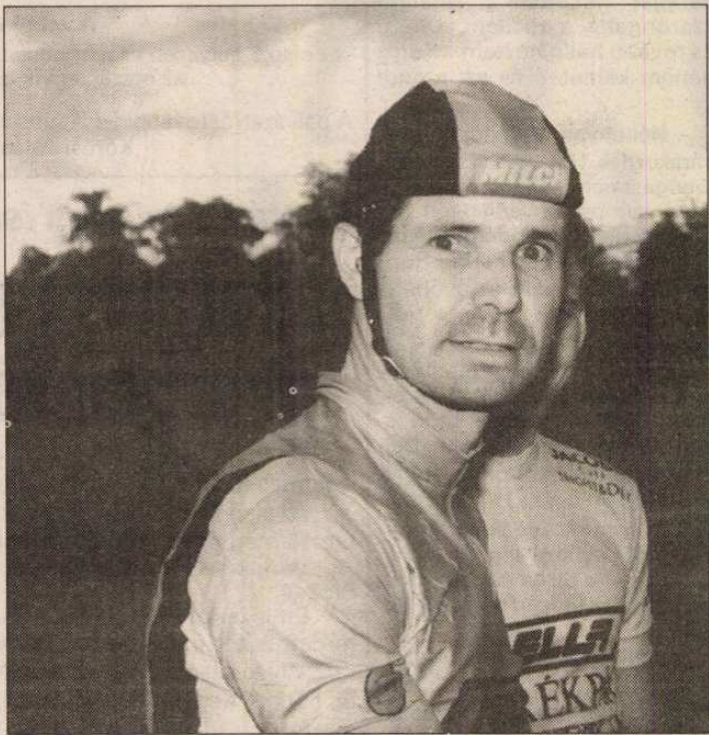
A Postai Dolgozók Szakszervezetének lapja Szerkesztőség: 1032 Budapest, Bécsi út 223.

Felelős szerkesztő: VEÉGH ADÁM Telefon: 167-0586.

Kiadja a Postai Dolgozók Szakszervezete Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146. Levélcím: Budapest, Postafiók 14. 1406 Felelős kiadó: MUNDRUCZÓ KORNÉL országos titkár Előfizetési díj egy évre: 120 forint

94-1289. Szikra Lapnyomda Rt., Budapest Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN elnök-vezérigazgató ISSN 0866-1766

1 2 4 8 16 * * *

hajrázik, kinek az erőssége a hegymenet és így tovább... – Néha eszeveszett túlekedéseket látni.

– Sőt! A rajtnál még a verekedés sem ritka! Nem szeretem az erőszakosságot, de vannak helyzetek, amikor fel kell venni a kesztyűt. Egyébként ritka sportszerű népség a miénk. Amikor már kialakul a mezőny, gyakran beszélgetünk politikáról, vicceket mesélünk egymásnak, eszünk, iszunk.

– És közben teker mindenki, mint a meszes...

– A negyven kilométeres sebesség már csak rutin.

– Amiért viszont gondolom meg kell szenvedni. Hogyan telik egy napja?

tősegeket, ennek megfelelően a médiák is jobban odafigyelnek a kerékpározásra. Olaszországban egy-egy verseny idején szinte megőrlnek az emberek. Minden versenyzőt behajtanak egy elkertett területre, ott már néznek, muátrálnak minket, közben zajlanak a különböző műsorok, tombol a nép, szóval igazi show az egész.

– Nálunk mi lehet a probléma?

– A reklámunk még igen gyenge lábakon áll. Hiába, későn kezdtünk eszmélni. Rengeteg versenyt kellene rendezni, olyan pénzdíjakkal, hogy „megöljék” egymást a versenyek. Ebből a mezőnyből nőhetne ki azután egy nemzetközi szinten

